

KORINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

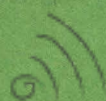
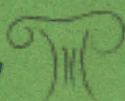
—
1877

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1Φ5.0018

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

KOPINNA. Μηνιαῖον περιοδικὸν ἀνάγνωσμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Χ. Σ. Χιώτου. Ἔτος Γ'. Δεκέμβριος. Φυλλ. I'. Τιμὴ συνδρομῆς δρχ. 6 ἑτησίως. Περιεχόμενα—Περὶ τῆς ἠθικῆς ἐντελείας ὑπὸ De-Gerando.—Περὶ τύχης ὑπὸ I. Θ. Παπαδοπούλου.—Τίς ἡ ὥρελεια τῆς ἱστορίας ὑπὸ Γ. Τερτσέτη.—Ἡ Χέρσος καὶ καλλιεργημένη φύσις ὑπὸ Δ. Δ. Μάργαρη.—Ὁ Ἀπολωλὸς δῖος ὑπὸ Ἐρμάνου Λούντζη, μετάφρασις Δ. Α. Τ. Δημόδης ἀστρονομία. Ὁ ὄγκος τοῦ Ἡλίου (ἐκ τοῦ «Φανταστικοῦ Ταξιδίου» τοῦ Σ. Δ. Μαυροκορδάτου).—Ὀλίγαι λέξεις περὶ τοῦ Β'. τόμου τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὑπὸ Π. Χιώτου, ὑπὸ I. Ν. Σ.—Ἀπόσπασμα (ἐκ τοῦ Σιλβ. Ἀρόλδου τοῦ Βίρωνος), μετάφρασις Δ. Σ. Α.—Νέον ἔαρ (ἐκ τῶν ἡμετέρων τοῦ Ἑρρίκου ἔτινε).—Κύφουλα καὶ μελαγχολία ὑπὸ Δ. Δ. Μ.—Ἀνθοδέ-μη.—Τὸ φίλημα ὑπὸ Γ. Τερτσέτη.—Ἐπὶ τῷ πολυκαύστῳ θανάτῳ τοῦ δικτατοῦς Ἀντωνίου Ε. Κόνδρη ὑπὸ Σπ. I. Κερνίτση.

ΟΜΗΡΟΣ. Μηνιαῖον περιοδικὸν τοῦ ὁμωνύμου φιλοκαπεδευτικοῦ συλλόγου. Φυλλ. Νοεμβρίου. Ἐν Σμύρνῃ, τύπ. «Τύπου». Περιεχόμενα—Αἱ ἐπὶ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας.—Θαυματουργίαι.—Περὶ τῶν ἡθῶν τῶν Μυρμίκων.—Καρλόου Δαρβίν νηπίου βιογραφικὸν σχῆμα.—Περὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς ἐρυθραίας χαλκιδικῆς χερσονήσου.—Περὶ τινῶν τῆς Δύσεως συγγραφεῶν.—Περιοδεία τῆς γῆς.

ΕΣΤΙΑ. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Β'. Τόμος Δ'. 4 Δεκεμβρίου 1877 Ἀριθ. 401. Δεπ 20. Περιεχόμενα.—Τὸ δρώμενον καὶ τὸ μὴ δρώμενον (συ.).—Ὁ λυσσασμένος.—Περὶ τῆς νυκτιζόμενης ἐπιδράσεως τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ καιροῦ.—Μία ἐπιστολὴ τοῦ Κόχραν.—Ὁ Κος Ἀργυρος καὶ ἡ Κα Τύχη.—Ἀξιωματὸς οὐζυγική ἀφοσίωσις.—Δημοτικὴ ἀνθολογία.—Ἡ Κλεφτοπούλα.—Σημειώσεις.—Υγιεινή.—Περὶ πετυκνωμένου ζώμου τοῦ κρέατος τοῦ Λίβιχ, συμπετυκνωμένου γάλακτος καὶ ζύτου.

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΩΝ. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Τσακσιάνου ἐν Ζακύνθῳ τυπ. ἡ «Αὐγή». Περιεχόμενα.—Τὰ ἐν Παρισίοις δεσμοτῆρια (συ.).—Αἱ δύο ἀδελφαὶ (συ.).—Περὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ παρ' ἀρχαίους (συ. καὶ τέλος).—Προσθήκη εἰς τὰ περὶ Ἐδγάρδου Κουέτου.—Οἱ αἰχμαλῶται τοῦ Θεοδώρου.—Εἰκὼν ἀξιομίμητος.—Τέχνασμα τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ-Μετζίτ.—Μυριάνθεμον.—Ποιήσεις. Τῇ τιμῇ τῆς μητρὸς μου. Ἡ Δόξα.—Δράμα. Λουκρητία Μαρία Δάβιδτων (μετάφρασις).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ. Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός. Περιεχόμενα.—Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις.—Friedrich Wilhelm Ritschl.—Τὰ ἀρχαῖα σύμβολα.—Νομοσχέδιον περὶ τῆς στοιχειώδους ἡ Δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.—Ἐγκύκλιος περὶ τίσσεως δικαιομάτων μαθητῶν.

ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐφημερίς τῶν νέων, ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός ἔτος β' ἀριθμ. 23 μηνός Δεκεμβρίου. Ἀθήνησι, τύποις Ἀθηναῖδος. Περιεχόμενα.—Περιγραφή τοῦ

μεταξοσκόληκος (συ.).—Οἱ τακτικοὶ στρατοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.—Ἡ ἀξία τῶν τελευταίων πολέμων.—Περὶ Μαυροβουνίου.—Ἀθηναϊκὴ Βιομηχανία.—Χρονολογία τῆς χρησιμοπορήσεως ὀφελίμων τινῶν ἀντικειμένων.—Σπογγαλιεῖα.—Ποίσεις. Προσευχὴ στρατιώτου ἐν μάχῃ.—Ποικίλα.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ ἀμύνης τῆς χώρας», ἐξεδόθη ἀνωνύμως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φυλλάδιον πραγματευόμενον περὶ τοῦ λίαν ἐπικαίρου θέματος τῆς περιφρουρήσεως τῆς Ἑλλάδος, χώρας περαλίας, καὶ πάντῃ ἐκτεθειμένης, ὡς ἐκ τῆς περιδρεχούσης αὐτὴν εὐρείας θαλάσσης. Ὁ συγγραφεὺς ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι καὶ οἱ ἀγύμναστοι πολῖται εἰσὶ χρησιμώτατοι πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας, ἐν ἐκμάθωσί πως τὸ σκοπεύειν καὶ ὑποβληθῶσιν εἰς ποῖαν τινα πειθαρχίαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν φύσιν ἐλευθέρων ἀνδρῶν καλουμένων ὑπὸ τὰ ὅπλα, ὑποστηρίζῃ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἀποτελούμενης ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν τῶν δυναμένων δελοφορεῖν.—Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦτου ἀναφέρει τὰς καταπληκτικὰς τῶν ἀγυμνάστων Γάλλων νίκας ἐπὶ τῆς πρώτης Ἑπαναστάσεως, ὅτινες ἀντέταξαν εἰς τὴν γαμμικὴν τακτικὴν τῶν Ἀγγλῶν τὸ πλεονέκτημα τῆς διὰ τῶν πυρῶν ἀτομικῆς μάχης, τὴν σπουδαϊότητα εἰχονέκτιμῃ—εἰ ἐν τῷ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμῳ τῆς Ἀμερικῆς τὴν ὅλην ἀξίαν τοῦ πονήματος συγκεφαλαιούσι τὰ ἐξῆς παρενεύρομενα σοφὰ ῥήματα τοῦ στρατηγοῦ Δέκερ, εἰπόντος ποτὲ «Δυστυχὴς ὁ λαὸς ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θυσιάζει τὸ πᾶν ὑπὲρ τῆς τιμῆς του.» Τὸ ἴφ' ἧσιν ὡς φρονούμεν, ὅτι πρὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς, ὀφείλει νὰ προκηρῇ ἡ κατα θαλάσσαν παρπαρσκειὴ καὶ ὑπεράσπισις διότι εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πολῖται κατὰ πάντα στρατιωτικῶς κατηρητισμένοι, ὅπου τὴν ἡ ἀφροσύνη αὐτῶν πατρίς προσηλθῇ ὑπὸ τερπαστίου γυθρικοῦ στόλου;

—Ὁ ἐν Λονδίῳ διακείμενος συμπολίτης ἡμῶν Ἰωάννης Δ. Λοβερδος, ἀγγέλλει τὴν ἐκδιδ. ἐξδομαδικὰς ἐφημερίδος πολιτικῆς, ἐμπορικῆς καὶ φιλολογικῆς εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Downing Street». Ἡ Ἑλλάς, εἰπερ ποτε ἄλλοτε ἔχει ἀνάγκην ἐν ταῖς χαλεπαῖς ταῖταις ἡμέραις πλειοτέρων ὁργανῶν συντηγρύντων ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, καὶ προτιθεμένων νὰ ἀποδείξωσι τὰς τῶν φιλελλήνων περὶ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους προσδοκίαις, ἀρχὰς ἀδιαφιλονεικίτους, ἀπορροῦσας ἐκ τῆς ἀκαταγνώστου δυνάμεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐντεῦθεν εὐνόητος ὁ λόγος, ὅτι πᾶς τις τῶν δυναμένων ὀφείλει προθύμως νὰ προσφέρῃ τὴν μικρὰν συνδρομὴν τοῦ ὑπὲρ τοιοῦτου σκοποῦ. Ἐδωμέθα τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἔργου τούτου, ὅστις ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ εἶαι λίρ. στερλ. 1. 40, 0.

—Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς «Βοτῆς» δημοσιεύεται γυνικὸς πίνυξ ἐκ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων», περιλαμβάνων τὰς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ παγκοσμοῦ τούτου περιοδικῶς μέχρι τοῦδε καταχωρηθείσας ἐν αὐτῷ σοφὰς μελέτας τῶν Γάλλων συγγραφέως ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛΛ. I'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΕΝΤΕΛΕΙΑΣ.

I

Τίνος ἔνεκεν ἐτέθην ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅποις μέσα ὀφείλω νὰ καταβάλω ὅπως ἐκπληρώσω τὸν προορισμόν μου; Ὅποιον δὸν δέον νὰ ἀκολουθήσω, ὅπως φθάσω τὸ τέρμα αὐτοῦ;

Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διπνεκὴς ἀγωγή, ἥς σκοπὸς ἡ ἡμετέρα τελειοποίησις.

Ἡ θεμελιώδης αὕτη ἀλήθεια παγιοὶ καὶ διαρρημιζέται ἅπαντα τὸν ἡμέτερον βίον κατὰ τὴν ἐνταῦθα ταχέαν ὁδοποιρίαν μας.

Οἱ ἀδάποτε πράξις τοῦ ἀνθρώπου, ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἐπισυμβησομένων, καὶ πᾶν βῆμα ἄγει αὐτὸν ἐπὶ νέου σταδίου ὑπὲρ ὀφείλει νὰ διανύσῃ. Διδάσκεται ἐσχέτῳ ὑπὸ τῆς πείρας καὶ ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως. Ἡ διδασχὴ δὲ αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀπωτάτη, ὅσον τὸ μέλλον ἡμῶν. Μόνον ἡ ἀφρητρία ἐν τῇ δὲ ταύτῃ ὀρίζεται, ἀλλὰ τὸ τέρμα αὐτῆς οὐδαμῶς.

Τίς οἶδε τί ἡδύνστο νὰ κατορθώσῃ, καὶ εἰς τοὺς ἡττον εὐνοούμενους ὑπὸ τῆς φύσεως, εἰλικρινῆς καὶ πεφωτισμένη βούλησις, ἐξασκουμένη μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἀνενδότου καρτερίας; Ἄν εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ βίου μας ἐξητεῖτο ὅφ' ἡμῶν τὸ τελειότερον, ἂν κατεβάλετο πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ καθιστάμεθα ἄξιοι;

Πόσας ὑψηλὰς ἰδέας καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, μία μόνη ὥρα τοσοῦτον ταχεῖα παράγει ἐν ἡμῖν; Ὑπάρχουσιν εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἄγνωστοι δυνάμεις, αἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἄκρῳ ληθάρῳ, καὶ ὧν ἴσως δὲν ὑπερτινόμεθα οὐδ' αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν, ἂν ἀπροσδόκητος περίπτωσις, μεγάλη ἀτυχία, βαθεῖα θλίψις, μέγα παράδειγμα, ἡ περιπέτεια, εἴτε τέλος στιγμὴ εὐνοϊκῆς συννοίας, δὲν ἀπεκάλυπτον τὸ μυστήριον αὐτῶν. Ἐκπληττόμεθα τότε ἀνακαλύπτοντες εἰς ποῖον ὕψος διακείμεθα.

Νέος δὲ κόσμος φαίνεται ἐν τῷ βάθει ἡμῶν ἐκτυλισσόμενος ὑπὸ τὰ ὄρματα μας. Ὑπάρχουσιν ἅτομα

τινα, ὧν ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου τῶν, καθίσταται ἔνεκα τούτου ὥραιότερα.

Ὅφειλομεν ἄλλως τε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ ἠθικὴ ἐντέλεια δὲν προτίθεται νὰ δημιουργήσῃ ἐκτάκτους ὑπάρξεις. Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνυψοῦνται ὑπεράνω τοῦ πλήθους, δὲν ἐπιτυγχάνουσι τοῦ προνομίου τούτου συνήθως, εἰμὴ ἐκπληροῦντες οὐσιώδεις τινὰς ὁρους πρὸς βελτίωσιν καὶ εὐδαιμονίαν αὐτῶν.

Ἡ ἀληθὴς ἐντέλεια συμβαδίζει ἐν ἄκρῳ ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ ἑκάστου. Αὕτη συνίσταται εἰς ἀδιάρρηκτον σύνδεσμον τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἐκάστη εὐρίσκεται ἐντεῦθεν δὲ προσβάλλουσα ὀλιγώτερον τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ, οὐδόλως παραφέρει αὐτὸν, καθότι τὸ πᾶν εἶναι καλῶς συνηρμολογημένον. Ὑπάρχει εἰς ἀπάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἠθικὸν μεγαλεῖον, ὅπερ διαπρέπει ἔνεκα τῆς ἀφανείας του, ἡ δὲ ὑψηλότερα θέσις του ἔγκειται εἰς τὰς ἀρετὰς τὰς μᾶλλον ἐκ τοῦ κόσμου μὴ ἐννοουμένας.

II ΜΕΣΑ.

Ὁ ἠθικὸς βίος δὲν ἔχει ὀλιγώτερον πραγματικότητα τοῦ φυσικοῦ. Οὗτος μάλιστα ἀναγνωρίζεται μετὰ μείζονος βεβαιότητος. Δὲν γινώσκουμεν τὸν φυσικὸν βίον εἰμὴ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του, ὡς δὲν γινώσκουμεν τὰ σώματα ἢ ἐκ τῶν ἐπιφανειῶν τῶν. Ἀλλὰ τὸν ἠθικὸν βίον καταλαμβάνομεν ἐκ τῆς ἐνδομύχου συνειδήσεως. Ἐδόθη ἡμῖν νὰ εἰσδύωμεν εἰς τὰ βάθη τῆς ἡμετέρας καρδίας. Εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ ἠθικοῦ βίου ἡ ψυχὴ παρίσταται ἐνεργὴς καὶ μάρτυς.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου ὀφείλει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἡμῶν αὐτῶν, ὑποδεικνύουσα τὰ μέσα δι' ὧν ἐξασκεῖται ἡ σύντονος αὕτη ἐνέργεια, καὶ τὰ ὄργανα ἅτινα αὕτη πρὸς τοῦτο χρᾶται.

Πρώτιστα ἐλατήρια τῆς ἠθικῆς ἐντελείας εἰσὶ

Ὁ ἔρως τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ αὐτογνωσία.

ΙΛΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν ἄγει εἰς τὸ τέρμα, τὸ δὲ χορηγεῖ τὸ ὄργανον.

Ὁ ἔρως τοῦ ἀγαθοῦ, ἥτοι παντὸς ἀντικειμένου ὑπερόχου ἐν ἑαυτῷ, ὀρίζει ὡς τέρμα τῆς ἡμετέρας θελήσεως τὴν ἀγνότητα τοῦ ποθουμένου, καὶ ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῆς ἀφιλοκερδείας, ὡς οὐσιώδους αὐτοῦ ὑπάρξεως.

Ἡ αὐτογνωσις καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς ὅπως ἐνεργῶμεν συνωδᾷ τῶν ἀρίστων μέσων, καὶ ὑποτίθηναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος κέκτηται ὄχι μόνον δύναμιν, ἀλλὰ καὶ κυριαρχίαν ἐφ' ἑαυτοῦ. Ἡ δὲ κυριαρχία αὕτη εἶναι τὸ ὑπομόχλιον, δι' οὗ πραγματοποιεῖται ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἀγαθοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κύριος τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, διευθύνει τὰ αἰσθήματά του, διοικεῖ τὰς ιδέας του, ἐπιτάττει καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βούλησίν του. Ἐναλλάξ παροξύνει, διευθύνει, περιορίζει, ἐνὶ λόγῳ βασιλεύει. Ἐντεῦθεν, βίος ἐμπορούμενος ὑπὸ τοῦ λόγου, ἐστὶν ὡς λαμπρὸν ποίημα, ἐν ᾧ τὸ πᾶν τείνει εἰς τὴν κυρίαν ἐνότητα, αἱ δὲ λεπτομέρειαι συναρμολογούμεναι δι' ἐντέχνου τρόπου, διακροῦνται εἰς ἀκριβεῖς βαθμολογίας· ὁμοιάζει εἰσέτι πρὸς γεωμετρικὴν ἀπόδειξιν, ἐν ᾗ τὰ πορίσματα ἐξέρχονται αὐθόρμητα ἐκ τοῦ θεμελιώδους θεωρήματος.

III ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Τρεῖς ἠθικαὶ ἀπόρροιαι παράγονται ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ἐνότητος μεταξὺ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν δεσποτείας, ἥτοι·

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἀξία τοῦ χαρακτῆρος.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔγκειται εἰς τὰς πράξεις, ἡ δευτέρα εἰς τὰ ἐκτὸς ἡμῶν ἀντικείμενα, ἡ τελευταία ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς παρέχει εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀγαθοῦ, ὅ,τι γενναῖον, καὶ εἰς τὴν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν κυριαρχίαν, ὅ,τι ἐνεργόν. Τοῦτο ὑποτίθηναι πτῆσιν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμα Πνεῦμα μετριώτατον προδίδει ἐνίοτε γενναίαν καρδίαν· ὅπως τείνη τις εἰς τι ὑψηλὸν, ἀνάγκη πρότερον νὰ κατανοήσῃ αὐτό. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς υποθάλλεται ἐκ τοῦ σεβασμοῦ, καὶ ἐξ ἄγνου καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Αὕτη ἔχει πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὠραῖον. Αἱ μεγαλόφρονες ψυχαὶ ἀντὶ νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόγου, αἰσθάνονται βουναντίον ἐνδόμουχον καὶ βυθίαν ἀγαλλίασιν, ὁσάκις βλέπουσι τιμώμενον ἐπὶ τῆς γῆς ὅ,τι ἄξιον τιμῆς. Ὁ ἄγνων τὸ αἰσθημα τοῦ σεβασμοῦ, οὐδαμῶς δύναται νὰ ἔχῃ ἰδέαν περὶ τῶν ὑψηλῶν πραγμάτων. Ἀνθρώπος ἀνίκανος, νὰ ποιήσῃ αὐτό. Ὁ ἀληθὲς ἐνθουσιασμός ἐστὶν κράμα θαυμασμοῦ καὶ ἔρωτος, ἀπευθυνόμενου εἰς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τυφλωθέντες πολὺ ἐκ τῆς ματαιοδοξίας, ὅπως δυνήθωσι νὰ ἀντακαλύψωσιν

ἐν αὐτοῖς τεκμήριον ὑπερόχου. Ὑπάρχουσιν ἕτεροι, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ ἀποφύγωσι τὸν ἐνθουσιασμόν ὃν ἀγνοοῦσι, καὶ μεταβάλλουσιν εἰς σύνεσιν τὴν ἀδυναμίαν των. Αἱ στενόκαρδοι ψυχαὶ πληροῦνται ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν συγκινηθῶσι μόνον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ θαύματος.

Ἡ ἀξία τοῦ χαρακτῆρος εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀφειρία εἰς τὸ σκέπτεσθαι, καὶ ἡ σφραγὶς τῆς ἀφροσύνης τοῦ πρὸς τὸ ἀγαθόν· ἐνὶ λόγῳ, ἡ φυσικὴ θέσις τῆς ἀρετῆς. Αὕτη προξενεῖ περιστολὴν τινὰ εἰς τὰ ἥθη, ἐπιφύλαξιν εἰς τὰς σχέσεις, ἐγκράτειαν εἰς τὰς λέξεις, σύννοιαν εἰς τὴν εὐπρέπειαν, σοφιστικὴν εἰς τοὺς τρόπους, σπουδαιότητα εἰς τὰς ἑξεις. Πάντα ταῦτα ἀγγέλλουσιν ὅτι δύναται τις νὰ δεσπέσῃ ἑαυτοῦ, ποδηγετούμενος ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Καρδία, ἐν ᾗ βασιλεύει ὁ ἐσωτερικὸς ἔρως, πληροῦται ἀναντιρρήτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ δὲ ἐσωτερικὴ εἰρήνη δὲν εἶναι οὐδόλως ὁλοκληρῆς ἀπαλλαγὴ τῶν παθημάτων· αὕτη συνδυάζεται μετὰ τινῶν παθημάτων καὶ μεριμνῶν τῆς καρδίας, καθότι ὑπάρχουσιν ἀγωνίαι καὶ μερίμναι ἀναπόφευκτοι, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ μετατρέψῃ φυσικὴν διάθεσιν δικαίμενην ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας. Ὑποφύρομεν τότε, ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας· ἡ θλίψις γίνεται ἀποδεκτὴ μετ' ἀφροσύνης, τὰ δὲ δάκρυα ῥέουσιν ἀφρόνως οὐχὶ ὡς ἀδυναμία, ἀλλ' ὡς φόρος ὀφειλόμενος. Ταῦτα ἀνακουφίζουν, διότι εἰσὶν εὐάρεστα. Ὑπάρχει ἐν τῇ εἰρήνῃ τζύτη εἰδός τι ἀγαθοεργίας, ἥτις ἡδύνη διὰ μυχίου τρόπου τὰ ἄλλα τῆς ψυχῆς καὶ τὰ παθήματα τοῦ σώματος.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς ἠθικῆς τάξεως, ὡς ἡ καλλονὴ οἰκοδομῆς· τινος, συνίσταται ἐν τῇ εὐρυθμίᾳ τῶν μερῶν τῆς. Αὕτη εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀρετῆς· ἀπεικονίζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, καθίσταται εὐγλωττος· γλῶσσα εἰσδύουσα εἰς τὰ μύχια τῶν καρδιῶν.

Ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη, εἶναι ἐνέχυρον κερτερίδας καὶ ἐπιμονῆς εἰς τὰ αἰσθήματα. Ὅσοι μᾶλλον ἔχομεν αὐτὴν, τόσοι μᾶλλον καθίσταται εὐάρεστοι, καὶ φοβούμεθα μήπως τὴν ἀπολέσωμεν.

DE-GERANDO.

ΠΕΡΙ ΤΥΧΗΣ.

Ἡ Τύχη εἰκονίζεται ἀνέκαθεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι παρίσταν τὴν ἄσταν τὰς τὴν Θεᾶν στρούφουσιν τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς ἐπὶ τροχοῦ, εἴτε ἐνίοτε καὶ ἐπὶ νέρους, οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ στρούθοκαμῆλου. Ἐξετάσωμεν ἂν ἦεν καὶ τυφλὴ, ὡς παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐλαμβάνεται. Εἶνε τῷ ὄντι τοιαύτη! Πάντες τὴν λατρεύομεν, συνάμα δὲ αἰτιώμεθα αὐτῆς, ἀποδίδοντες τὰς μὲν χάριτας εἰς τὴν ἱκανότητα ἡμῶν, τὰ δὲ σφάλματα εἰς τὴν δυσμένειαν ἐκείνης.

Ἐνὶ λόγῳ, φροντίζομεν πάντοτε νὰ ἀθωνώωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ νὰ ρίπτωμεν τὸ ἄδικον εἰς τὴν Τύχην.

Εἶναι ἄρα αὕτη ὅσον νομίζετε ἄδικος; Ἐάν ᾔθελομεν ἀναθέσει τὴν υπεράσπισίν της εἰς τινὰ νομικόν, θὰ εἶχεν οὗτος πλεῖστα πρὸς τοῦτο ἐπιχειρήματα.

ΡΙΠΤΟΝΤΕΣ ἐταστικὸν βλέμμα εἰς τὸ ἀκοίμητον φῶς τῆς ἱστορίας, βλέπομεν τὴν μὲν ἀνύψωσιν ἀνθρώπων τε καὶ λαῶν, ἔργον μεγάλων ἀρετῶν καὶ ἐξόχων προτερημάτων τὴν δὲ πτώσιν αὐτῶν, ἔργων σφαλμάτων καὶ παρεκτροπῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. «Οὐχὶ τύχη τὰ τῶν θνητῶν, ἀλλ' εὐβουλία», ὡς ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος ποιητής. Ὅταν λαός τις διαφθάρῃ, εἰς ποῖον νομίζετε ἀποδίδει τὸ αἶτιον, εἰς τὰς αὐτοῦ ἀτυχίας ἢ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν ἰδίων ἀρετῶν; Οὐχὶ βεβαίως· ἀλλὰ ποῦ; Εἰς τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀρχῶν· καὶ δὲ ἀρχαί, ὡς μὴ καλῶς γινώσκουσιν τίνι τρόπῳ νὰ συμβιβάζωνται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ καθιστῶσι τὸν λαὸν εὐήμερον, αἰτιῶνται τὴν μὲν Τύχην ὡς ἄδικον, τοὺς δ' ὑπηκόους ὡς ἀγνώμονας καὶ ἀχαρίστους.

Ἐπιστῆς στρατοῦ τινος τραπέντος· εἰς φυγὴν, αἱ μὲν διαφοραὶ τῶν στρατιωτῶν τάξεις, ἀποδίδουσι τὸ λάθος εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, ὁ δὲ στρατηγὸς κατηγορεῖ τοῦτο ὡς ἀνῆκον εἰς προδοσίαν.

Ὁ μῦθος, ὁ περιστῶν τὴν Τύχην περιμένουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν κλίνην ἐνθα κοιμώμεθα, εἶνε λίαν ὀρθός, ἐροτότερον ὅμως τὸ ἀπόφθεγμα «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρᾳ κίνει». Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' ἐνὸς ἐπεκαλοῦντο τὴν Τύχην, ἀφ' ἑτέρου ἔτεινον καὶ τὴν χεῖρα. Ἀξιωματικός τις, διηγείτο ὅτι ἄπασαν τὴν εὐτυχίαν του ὤφειλεν εἰς τὸν ἵππον του· δι' αὐτοῦ κατῴρωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν αὐτοκράτειραν Αἰκατερίνην, ἥτις παρευρέθη εἰς στρατιωτικὴν τινὰ ἐπιθεώρησιν, καὶ διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ κάλλους τῆς μορφῆς του, ἐφέλκυε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, ἐξ οὗ προήχθη εἰς μέγιστα ἀξιώματα.

Τοῦτο ἐκ πρώτης ὀψεως εἶνε ἔργον βεβαίως τῆς Τύχης· ἀλλ' ὑποθεθίσθω ὅτι ἀντ' αὐτοῦ εὕρισκετο ἄλλος τις, ἀτολμος ἢ ἐγκρατής τὸν νοῦν, θὰ ὤφειλετο ἐπ' ἑσσε; Ναι! ἡ Τύχη δύναται νὰ σὲ ἀναβιάσῃ, πλὴν καὶ νὰ σὲ καταρίψῃ, ἂν δὲν φανῇς ἄξιος νὰ ὤφειλθῃς τῆς περιστάσεως.

Ἡ Τύχη κατορθοῖ νὰ εὕρεθῃς ἐκ γενετῆς κύριος μεγάλου πλοῦτου, νὰ γεννηθῇς ὑγιής, ὠραῖος, εὐρωστος κτλ. Βλέπομεν τοιοῦτους εὐδαίμονας καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους, οἵτινες κέκτηνται τὰ ἀγαθὰ ταῦτα φυσικῶς, δὲν αἰσθάνονται ὅμως πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀξίαν, ὡς ἀποκτήσαντες ταῦτα ἀκόπως. Ὁ Montaigne λέγει ὅτι, «ἡ ἐπίτευξις ἀγαθοῦ τινος φέρει ἀγαλλίασιν, οὐχὶ δὲ ἢ κατοχὴ αὐτοῦ.»

Μεταβαίνοντες ἔτι εἰς τὴν λαοσίαν τῆς Τύχης, βλέπομεν ὅτι παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις ἐλαττοῦτο αὕτη ὑπὸ διάφορα σύμβολα. Εἰς τὸν γὰρ καὶ τὸν ἑλκυστὴν Τύχην, τὴν ὑπεύκουσαν τὴν ἀπροσδόκητον, τὴν παλινδρομὸν, τὴν ἐξώδη. Ἀλλὰ τὸ ὅλως ἀπεχθὸν πρὸς τὸν

μεγαλόφρονος χαρακτῆρα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἦν ἡ ἀνέγερσις τεμένους εἰς τὴν Τύχην, ἐνῷ ὤφειλον ν' ἀνεγείρωσιν αὐτὸ εἰς τὴν Τιμὴν καὶ τὴν Ἀρετὴν του, περὶ ὧν ἐφρόντισαν κατόπιν ἐορτῆς ὁ Σκηπτεὺς καὶ Μαρκέλλος, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον ἐδοξάσθησαν.

Πάντες εἰς τὴν εὐτυχίαν ἀποβλέπομεν, καὶ αὐτὴν συνήθως ἐγκωμιάζομεν, παραμελοῦντες τὴν ἀγαθότητα καὶ ἀρετὴν, ἃς τινες βραδύτερον τιμῶμεν ἐπαξίως. Ἀπατωμέθα ὅμως συγχέοντες τὴν Τύχην μετὰ τῆς δόξης. Ἡ περίστασις ἀναβιάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ προάγει αὐτὸν εἰς ἀξιώματα ἀνάξια αὐτοῦ. Ἄν βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς καθ' ἑκάστην ἀνθρώπου· ἐλαχίστους νὰ φέρωσιν εἰς πέρας διαπραγματεύσεις πολλοῦ λόγου ἀξίας, ἐνῷ ἕτεροι, ἀνωτάτης κοινωνικῆς σφαίρας, οὐδὲν δύνανται νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου γεγονότος; Ἄν ἔχομεν παραδείγματα μετρίων στρατηγῶν ἀράντων περιφανῆ νίκην, καὶ ἄλλων λίαν ἐπιφανῶν ἀπολεσάντων καὶ τὴν βεβαιότεραν; Ἡ περίστασις ποιεῖ τὸν στρατηγὸν νὰ φημίζεται, ἢ ἡ ἀπροσεξία τῶν ἐναντίων, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἢ ἡ περινοῖα τινὸς τῶν κατωτέρω ἀξιωματικῶν. Οὕτω δὲ τυχαῖα περιστατικά ἐπιφέρουσι ψευδῆ τινὰ λαμπρότητα (un faux brillant) ἢ ἀπατηλὴν δόξαν.

Εἶνε κακὸν ὁμοίωμα τῆς δόξης ἡ Τύχη· ἐπιτυγχάνει μὲν πρὸς καιρὸν τῶν αὐτῶν τιμῶν, καθὼς παρισταμένη ὑπὸ τὸ αὐτὸ πρόσχημα, ἐξαλειφεται ὅμως κατόπιν ὡς μὴ ἔχουσα ὑπόστασιν. Ἡ Τύχη ἀνυψοῖ ἀναμφιβόλως, ἢ περινοῖα ὅμως ὑποστηρίζει τὴν ἀνύψωσιν ταύτην.

Ἀνθρώπος, ἐπὶ παραδείγματι, μετρίως περιουσίας, εἰς πᾶσαν συναναστροφὴν κατέχει ἰδιόζουσαν θέσιν, καίτοι ἡ ὁμιλία του εἶνε ὀλως ἀτερπής. Πάντες γνωρίζουσιν αὐτὸν ὡς ἀπαίδευτον, σχολαστικὸν μᾶλλον ἢ εὐφυᾶ, πλὴν πάντες τὸν πλησιάζουσιν. Ὑποθεθίσθω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὕρισκεται ἀπροσδοκῆτως κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ ὅτι νυμφεύεται γυναῖκα, ἥ; αἱ χάριτες δύνανται νὰ προσπορίσωσιν αὐτῷ ὑπόουργμά τι σημαντικόν· πάντες τότε θὰ φέρωνται πρὸς αὐτὸν εὐσεβάστως, θὰ τὸν προσκαλῶσιν ἀσμένως, ἐνῷ σήμερον μετὰ δυσκολίας, καὶ θὰ εὕρισκωσι τὴν φυσιογνωμίαν του εὐφρόσυνον, θὰ τὸν ἐγκωμιάζωσιν ὡς ἐμβριθῆ, πολιτικὸν κτλ., ὅλοι δὲ θὰ τὸν ἀνυψῶσι μέχρι νεφελῶν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Τύχη. Ἀλλ' ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔνεκα τῆς ἀνοίας του κατόπιν ἤθελεν ἐκπέσει, οὐδεὶς βεβαίως ἐπαινος θὰ ἤκουετο περὶ αὐτοῦ. Οὐ μόνον τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν θὰ στρέφωσιν, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν καταγελῶσιν. Ἐφ' ὅσον ἐξεθείαζον τὰ προτερήματά του, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ πολλαπλασιάζωσι τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, καθαρτιόμενοι καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς του.

Τοιοῦτοι ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι καὶ οὕτω φέρονται. Τί ποιητέον; Ὀφείλομεν ν' ἀνεγώμεθα πάντα ταῦτα, καὶ νὰ ἐπιγελῶμεν, ἐφ' ὅσον μᾶς ἐπιτρέπεται. Ἄλλως τε εἰς τί θὰ ἐχρησίμευεν ἡ φιλοσοφία, ἂν δὲν ἐδίδασκεν

Ἄν ἡναγκαζόμεν νὰ σὰς δώσω ἀπλούστατόν τι δαίγμα τῶν ὧσων λέγω, ἤθελα σὰς ὁδηγήσει εἰς τὰ βρετανικά βουλευτήρια, ὀνομαστά, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας τεμένη, καὶ σὰς δείξει ἐκεῖτε τοὺς περιφήμους ῥήτορας κρατοῦντας τὸν Θουκυδίδην, ὡς τὰ τὴν Γραμματικὴν διδασκόμενα παιδία. — Ἄν ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος ἐπροξένησαν τοσοῦτον ὄφελος καὶ τόσην δόξαν εἰς τὰ ξένα ἔθνη, πῶς μᾶλλον ἡμεῖς, ὁφείλομεν νὰ σπουδάζωμεν τὰ ἐνδοξὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων, ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐγεννηθημεν υἱοὶ ἐκείνων, καὶ ὡς υἱοὶ, ἔχομεν δικαίωμα παρὰ πάντα ἄλλον εἰς τὴν πατρικὴν μας κληρονομίαν, καὶ οἵτινες εἴμεθα ὑποκριταὶ εἰς τὴν ἰδίαν σκηνήν; ὅθεν καὶ δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ἐκ τῆς σπουδῆς ταύτης οὐσιωδὲς τὰς ὠφελείας, καθότι αἱ πράξεις καὶ αἱ ἰδέαι τῶν πατέρων μας ἡμποροῦν βέβαια νὰ ἐφαρμοζῶνται, ἢ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται καταλληλότερον ἐδῶ ἢ ἀλλοῦσε.

Αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εὐρισκόμεθα, μᾶς ἐπιβάλλουσιν ἀνεκτον χρόνος τὸ νὰ μελετῶμεν τὰ αἷτια τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς πτώσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς γῆς. Ζῶμεν εἰς ἐπιφύλους ἡμέρας, καὶ ἔχομεν παρ' ἄλλοτε ἀνάγκην τῆς διδασκαλίας τῶν προγεννημένων' πρέπει ἄρα νὰ ἐξηγηθῶμεν περὶ τούτου ὡς περὶ μυσηρίων. — Ἡ ἀνδρία μας ἐστάθη ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων μας, ὠρμήσαμεν εἰς τὸ στάδιον, ἄξιοι μᾶλλον θαυμασμοῦ ἢ ἐπαίνου' πλὴν ἡ συνειδήσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπευφήμησε τὴν ἰερότητα τοῦ ἀγῶνός μας, τὰ ἔθνη ἐφοβήθησαν περὶ ἡμῶν κατὰ τὴν φοικτὴν ταύτην πάλιν, καὶ ἀπέπεμψαν εὐχὰς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ βοηθεῖς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οἱ βασιλεῖς δι' ἡμᾶς ἐπολέμησαν' ἀλλ' ὅμως τὸ λαμπρὸν ἔργον τῆς ἀναγεννήσεώς μας, τῆς ἐλευθερίας μας, δὲν ἀπεπληρώθη εἰσέτι.

Πολλὰ μένει νὰ πράξωμεν, πολλὰ καὶ νὰ φοβώμεθα' καὶ πόθεν δυνάμεθα νὰ ἐξεντλήσωμεν ἐρμηνείας προσφυστέρως εἰς τὸ νὰ καταβάλλωμεν τὰ προσπίπτοντα παρὰ εἰς τὰς ἱστορίας; ποῦ βλέπομεν ἐναργέστερον τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὠφέλησαν, ἢ ἐβλάψαν τοὺς προγόνους μας παρὰ εἰς τὰς ἱστορίας; ποῦ καλῆτερον πειθόμεθα περὶ τῆς ἀληθείας, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἐνδοξότερον διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐλευθερίας, καὶ τίποτε ὀλεθριώτερον εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίου πολέμους; Ἐνδεκα χρόνοι τρέχουσιν, ἀφ' οὗ εἴμεθα τὸ θέαμα καὶ τὸ ἀκρόαμα τῶν ἐθνῶν ὧσων τῆς οἰκουμένης, καὶ βέβαια δὲν θέλομεν μείνει χωρὶς μέλλον. Αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί, ἀπειλητικῶς ἰστάμεναι, εἰν' ἔτοιμοι νὰ ἐκφωνήσωσι τὰς ἀποφάσεις των.

Τῶν γενεῶν τούτων τὰς ἀδεκάστους ἀποφάσεις εὐλαβούμενοι, ὡς προσπαθήσωμεν νὰ γείνωσιν ὑπὲρ ἡμῶν' θέλομεν δὲ τὴν κατορθώσειν ἂν σπεύσωμεν νὰ πλουτισθῶμεν μὲ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν. Εἰς σὰς μάστιγα ἀνῆκει, ὦ νέοι, νὰ λαμπρύνετε τὸν νοῦν σας

μὲ τὰ φῶτα τῆς ἱστορίας, καὶ νὰ ἀξιώθητε τῶν μεταγενεστέρων τὰς εὐφημίας, διότι σεῖς εἰς τὰ σιγήθη σας καὶ εἰς τὰς δεξιὰς σας φέρετε τὴν πατρίδα. — Καθὸ πολὺται, χρεωστεῖτε νὰ ἐκθέτετε εἰς τὰς βουλὰς σωτηριωδισταίως διὰ τὸ κράτος γνῶμας' καθὸ στρατιῶται καὶ ὁπλαρχηγοί, νὰ τοὺς ὑπερασπίζετε μὲ τὰ ξίφη εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, καὶ νὰ τὰς σφραγίζετε μὲ τὸ αἷμά σας. — Διὰ σὰς θέλουν ἀναμφιδόλως ἐμιλήσει οἱ σύγχρονοι, διὰ σὰς καὶ οἱ μετὰ τούτους. — Ὡς νέοι Ἕλληνες, ἀγασσάτε τὴν πατρίδα σας. — Ἦδη ὅτε ἡ τρυφερά καὶ ἀθώα ἡλικία σας ἐμπνέει ἐνθουσιασμόν, συνεισάτε νὰ λατρεύετε τὸ ἔθνος ὡς θεότητα' ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ ἔθνους ὡς εἶναι ὡς ἀρμόζει εἰς τὴν θεότητα, ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον. — Ὡς πόσον ὠραίαν πατρίδα ἡ φύσις μᾶς ἐχάρισεν! ὦ βλαστοὶ καλῆς γῆς! Ἄν δὲν σὰς ἐγνώριζα ἀρετὰ φλεγόμενους ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἐπεθύμουν νὰ σὰς καταφλέξω ἐτι μᾶλλον, ἤθελα παραβάλλει μὲ λόγους συγκεχυμένους τὴν πατρίδα σας μὲ τὰ ἀήθητα ὅπλα τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅπλα, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν τὸ ἔργον τῶν θεῶν, τὸ θάυμα τῶν ἡρώων, ἡ καταστροφὴ μιᾶς Μοναρχίας, καὶ ἡ ἔρις τῶν περιφήμων βασιλέων. Ὡς νέοι, μιμήθητε τὸν ἦρωα, ὅστις πρῶτος ἐζώσθη τὰ ὅπλα ταῦτα, καὶ τοῦ ὁποίου εἴθε ἐγγονοί, καὶ γίνετε, ὡς ἐκεῖνος, ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ δόξα τῶν ἐαυτῶν σας. Ὡς εὐδιάθετοι νέοι! τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς ἡβῆς ἀναφύονται εἰς τὰ ἄδολα πρόσωπά σας. — Εἴθε νὰ ἐξασκήσητε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σας εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν πραγμάτων ἱερῶν καὶ εὐκλεῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἴθε καθεὶς ἀποθνήσκων νὰ ὁμοιάσῃ τὸν ἀθάνατον ἐκείνον τῶν Ἀθηνῶν τεχνίτην, ὅστις τελειώσας τὸ ἄγαλμα τῆς ἡρωϊκῆς Παλλᾶδος, ἐξεκόνισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεᾶς.

Ἡ ΧΕΡΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΜΕΝΗ ΦΥΣΙΣ.

Ἡ φύσις εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς θρόνος τῆς θείας μεγαλοπρεπείας. Ὁ καθορῶν καὶ μελετῶν αὐτὴν ἀνθρωπος ὑφύεται βαθυμὴδὸν μέχοι τοῦ ὑπεράτατου τῆς Παντοδυναμίας θρόνου. Ποιηθεὶς οὗτος, ὅπως λατρεῖ τὸν Δημιουργόν του, διατάσσει πάντα τὰ πλάσματα' ὑπήκοος δὲ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ βασιλεὺς τῆς γῆς, ἐξευγενίζει αὐτὴν, πλουτεῖ, συνοικίζει' καθίστησι μετὰ τῶν ζωοφόρων ὄντων τὴν τάξιν, τὴν ἁρμονίαν' καλλύνει τὴν φύσιν αὐτὴν καλλιεργῶν, ἐκτείνων καὶ γονιμοποιῶν διὰ τῆς χειρὸς του αὐτῆς τὴν καθαίρει ἀφαιρῶν τὸν σκόλον, τὰς τε ἀκάνθας καὶ βίτους καὶ τέλος πολλαπλασιάζει τὴν ἁμπελον καὶ τὸ ρόδον' Παρατηροῦντα τὰ ἔρηνια ταῦτα μέλη, τὰς κατηφείς, ἐκείνας τοποθεσίας, ἐνθα ἡ γὰρ ἀνθρώπου δὲν σκινονται, διότι καλυμμένα εἰσιν, ἢ μᾶλλον πεφραγμένα, ὑπὸ μελαινῶν καὶ πυκνῶν δρυμόνων καθ' ἅπαντα τὰ ἀνωφερῆ μέρη

δένδρα ἄνευ φλοιοῦ καὶ κορυφῆς, ἐπικαμπῆ, τεθραυσμένα, ἐτοιμόπρωτα ἔνεκ γῆρατος' ἄλλα δὲ πολυαριθμώτερη, παρὰ τοὺς πόδας τῶν πρώτων κείμενα καὶ σπόμενα ἐπὶ τὰς ἡδὴ μεμολυσμένας σωρείας, καταπνίγουσι καὶ ὑποθάπτουσι τοὺς μόλις ἀναπταννόμενους βλαστοὺς. Ἡ φύσις, ἥτις πανταχοῦ ἄλλοθι λάμπει μειδιδῶσα ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς, ἐνταῦθα φαίνεται ὡς ὑπὸ τοῦ γῆρατος μαρναμένη. Καταπεπιεσμένη ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ θάρους, καὶ ὑπὸ τῶν λειψάνων τῶν προΐοντων τῆς κεκαλυμμένης, ἀντὶ εὐχολοῦς χλόης, παρουσιάζει μέγα διάστημα πεφραγμένον καὶ διασχιζόμενον ὑπὸ παλαιῶν δένδρων, σκεπαζόμενων ὑπο παρασίτων φυτῶν, βρύων καὶ ἀγαρικῶν, ἀκαθάρτων τῆς ἀποσπῆσεως καρπῶν.

Καθ' ὅλα τὰ κατωφερῆ μέρη καὶ τὰς κοιλάδας, τὰ λιμναζόμενα ὕδατα εἰσὶ μεμολυσμένα, ὡς μὴ δυνάμενα νὰ εὕρωσι διεξοδὸν' γήπεδα ἐλώδη — ἅπερ μὴ ὄντα οὔτε εὐπαγῆ, οὔτε ρευστὰ, εἰσὶν ἀπρόσιτα καὶ ἄβυστοι, — μένουσιν ἀνωφελῆ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ξηρᾶς καὶ τῶν ὑδάτων. Τενάγη καὶ τέλματα, ἅτινα καλύπτουσιν ἐνὶ δριμύτι καὶ νοσόδῳ φυτὰ, δὲν παρέχουσι τροφήν ἢ εἰς δηλητηριώδη ἔντομα καὶ ἄνυλον εἰς ρυπαρὰ ζωῦρα! Μεταξὺ τῶν ἐπιβλαβῶν τούτων βάλτων, οἵτινες καλύπτουσι τὰς κοιλάδας καὶ φάραγγας γεγενηκότων δρυμόνων, τῶν κατακλυζόντων τὰς γηλοφίας καὶ ἀκρωρείας, ἐκτείνονται εἰδός τι πεδιάδων ἐρήμων, κατ' οὐδὲν ὁμοιάζουσιν πρὸς τοὺς ἡμετέρους λιμῶνας, ὅπου ὁ ἄγριος χόρτος καὶ αἱ βοτάναι ἐγείρονται, ἵνα καταπνίξωσι τὰς ἡμέρας. Οὐδόλως ὑπάρχει ὁ λεπτός ἐκεῖνος χόρτος ὁ ἀποτελὼν τὴν χνοώδη τῆς γῆς πύαν. Δὲν φαίνεται παντελῶς ὁ στιλπνὸς καὶ εὐθαλὴς ἐκεῖνος ἱούλος, ὅστις τὴν λαμπρὰν αὐτῆς γονιμότητα ἀγγέλλει, ἀλλ' ἄγρια φυτὰ, βοτάναι ξηραὶ, ἀκανθώδεις πρὸς ἀλλήλας συμπεπλεγμέναι, φαίνονται μᾶλλον ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἐκ τῆς γῆς συγκρατούμεναι, καὶ αἵτινες ἀναρριχώμεναι καὶ ἀπωθούμεναι ἐπαλλήλως, σχηματίζουσι γναφολίδεις, χονδροειδεῖς καὶ βαθυσκίους θόλους. Οὐδεμίαν βλέπει τις ὁδὸν ἢ συγκοινωνίαν' οὐδὲν ἔχνος ἀνθρωπίνης νοσημοσύνης κατὰ τοὺς ἀγριομόρφους ἐκείνους τόπους φαίνεται. Ὑποχρεούμενος ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς παρόδους τῶν ἀτιθάσων θηρίων, θέλων νὰ εἰσελάσῃ, ἀναγκάζεται νὰ ἐπαγρυπνῇ ἀενάως πρὸς ἀποσδόχισιν τοῦ κινδύνου, ὅπως μὴ γείνη βωρρὰ τῶν ἀπλήστων τούτων θηρίων. Πεφοβισμένος ἐκ τῶν ὠρυγμῶν των, ἐπισημένος ἐκ τῆς γαλήνης τῶν βαθυτάτων ἐκείνων ἐρημιῶν, παλινδρομεῖ ἀνακράζων. «Ἡ ἀκαλλιέργητος φύσις εἶνε ἀγριόμορφος, καὶ θνήσκουσιν μόνοι ἐγὼ δύναμαι νὰ ἀποκαταστήσω αὐτὴν εὐάρεστον καὶ ζωηράν. Ἀποξηράνωμεν τὰ τενάγη καὶ ἔλθω ταῦτα ἐμφυτεύσωμεν τὰ νεκρὰ ταῦτα ὕδατα διδόντες αὐτοῖς κινήσιν' σχηματίζωμεν ρύακας καὶ διὰ τῶν γενομένων ποταμῶν ὅπου μᾶς ἐκρύπτετο καὶ οὐτινος

τὴν κυριότητα ἡμεῖς κατέχομεν' πυρπολήσωμεν τὰ περισσὰ γνάφαλα, τὰ γεγενηκότα καὶ ἤδη ἡμικεφάρμενα ταῦτα δάση' καταφανίσωμεν διὰ τοῦ σιδήρου ἐντελῶς, πανθ' ὅσα δὲν ἴσχυτε τὸ πῦρ νὰ καταναλώσῃ. Παρυστα, ἀντὶ τοῦ σχοίνου καὶ τῆς νυμφαίας, (ἐνὶ δριμύτι τοῦ) ἀφ' ἧς ὁ φρόνος ἀπερρόφησε τὸ δάκνητῆρόν του, θὰ εἶδωμεν ἀναθάλλοντα τὸ βατράχιον, τὸ τριφύλιον, τὰς ὑγιεινὰς καὶ γλυκεῖας βοτάνας. Ποίμνια πιδῶντα θὰ συρρεύωσιν ἐπὶ τῆς ἄλλοτε ἀπρόσιτου ταύτης γῆς' ἐνταῦθα θὰ εὕρωσιν ἄφρονον τροφήν, νομάς πάντοτε γονιμώτερας καὶ ὁσημέραι αὐξάνουσας. Μεταχειρισθῶμεν τοὺς νεήλυδας τούτους βοήθους, ὅπως τὰ ἔργα ἡμῶν ἀποπερατώσωμεν' οἱ δὲ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βέες μεταχειρισθῆναι τὰς δυνάμεις των καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ἵνα τὴν γῆν ἀροτριώσιν, αὕτη δὲ διὰ τῆς καλλιεργείας ὡς ἀναθάλλῃ. Ἰδοὺ, νέα φύσις διὰ τῶν χειρῶν μας ἀναφύεται.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ καλλιεργημένη αὕτη φύσις! Πόσον ἐκλάμπει καὶ ἀναβλῶσάνει διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μερμυγῶν! Ὁ ἴδιος ἀνθρώπος εἶνε ὁ πρώτιστος σοφισμὸς καὶ τὸ εὐγενέστερον αὐτῆς προϊόν. Πολλαπλασιαζόμενος οὗτος, αὐξάνει τοὺς πολυτίμους θλαστούς, ἡ φύσις δὲ τότε φαίνεται ὡς μετ' ἐκείνου ἐπεκτεινομένη. Ἀνακαλύπτει καὶ ἐκβάλλει διὰ τῆς τέχνης καὶ φιλοπονίας ὅ,τι ἡ γῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τέως ἐκρυπτεν. Οἱ οἱ ἀγνοῦσι θησαυροὶ! οἱ οἱ πλοῦτος νεοφανής. Ἀνθη, καρποὶ, δημητριακὰ τελειοποιημένα, ἐπ' ἀπειρον αὐξανόμενα, ὠφέλιμα ζῶα, διαφόρου γένους, μεταφερόμενα καὶ ἀναριθμήτως πολλαπλασιαζόμενα' λυμαντικά εἶδη φυτῶν ἐλαττούμενα, περιοριζόμενα, ἐνίοτε ἀφανιζόμενα' ὁ χροσὸς, καὶ ὁ ἀναγκαιότερος τούτου σίδηρος, ἀνορυπτόμενοι ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς' οἱ χεῖμαρροι περιοριζόμενοι, οἱ ποταμοὶ διευθετούμενοι, περικλειόμενοι' ἡ θάλασσα ὑποτασσομένη, ἐρευνομένη καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἑτέρου ἡμισφαιρίου διατεταταμένη' ἡ γῆ πανταχοῦ εὐπρόσιτος, ζωηρά καὶ γόνιμος' γαλόεντες ἐνταῦθα λιμῶνες κατὰ τὰς κοιλάδας, δαψιλῆς νομαὶ ἐπὶ τῶν πεδιάδων καὶ χωράφια εὐθαλέστατα' πλήρεις ἐκεῖσε οἱ λόφοι ἀμπελῶν καὶ καρπῶν ποικίλων, αἱ κορυφαὶ τῶν ὁρίων εἰσὶ περιστευμέναι ὑπὸ ὠρελίμων δένδρων καὶ νεοφύτων δασῶν. Ἐρημοὶ πεδιάδες ἀποκαθιστάμεναι πόλεις, ὑπὸ ἀναριθμήτου λαοῦ οἰκούμεναι, καὶ τῶν ὁρίων οἱ κάτοικοι ἀδιακῶπως περιφερόμενοι, ἐμφιλοχωροῦσιν ἐξ ἐκάστου κέντρου ἄχρι περάτων' λεωφόροι εὐρεῖται, καὶ συνεχῶς φοιταλέαι' συγκοινωνίαι ἀπανταχοῦ καθιδρυμέναι, ὡς τόσα κοινωνικά ἰσχύος καὶ ἐνώσεως τεκμήρια, καὶ τέλος μυρία ἄλλα κτίρια δόξης καὶ δυνάμεως, ἐπιμαρτυροῦσιν ἀρκοῦντως ὅτι ὁ ἀνθρώπος, κυρίαρχος τῆς ἐπιγείου βασιλείας, μετέβαλε, ἀνεκαίνισε τὴν ἐπιφάνειαν ἅπασαν καὶ ἐν παντὶ χρόνῳ συμμετέχει τῆς ἐξουσίας μετὰ τῆς φύσεως.

Ἐν τούτοις οὗτος δὲν βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη κατὰ τὴν φύσιν' ἔχει τὴν ἐπικαρπλίαν μᾶλλον ἢ τὴν κτῆ-

σιν αὐτήν· δὲν διατηρεῖ μέρος γῆς ἢ δι' ἀτρίτων φροντίδων αἰετοῦ ἐπικρατοῦμεν. Ἐάν αὖται πύσωσι, τότε τὸ πᾶν μαραινέται· καὶ ἀλλοιοῦται, τὰ πάντα δὲ ἐπανερχονται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον τῆς φύσεως ἐξουσίαν. Τότε αὖτις ἀναλαμβάνει τὸ δικαίωμα τῆς· ἐξαφανίζει τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, καλύπτει διὰ κόνης καὶ ὄγκου τὰ μεγαλοπρεπέστερα τοῦτου μνημεῖα, καὶ καταφθαίρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταῦτα, καταλείπουσα μόνον αὐτῇ τὸ μεμψιμοιρεῖν ὅτι ἀπώλεσεν ἕνεκεν τῆς ὀλιγωρίας του, πάνθ' ὅσα οἱ πρόγονοί του εἶχον ἀποκτήσει διὰ πλείστων πόνων.

Οἱ χρόνοι οὗτοι, καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι χάνουσι τὴν κυριαρχίαν των, οἱ αἰῶνες οὗτοι τῆς βαρβαρότητας ἀνὰ μέσον των ἐπιοῦν τὰ πάντα ἀφανίζονται, ἀποδύονται ἀδικίῳ· εἰς πολέμους καὶ ἀπολήγουσι συνεπάγοντες τὴν φθοράν, τὸν λιμὸν καὶ τὴν ἐρήμωσιν. Ἰσχυρὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ, πινσθενὴς διὰ τῆς ἐνώσεως καὶ τοῦ δεσμοῦ, εὐτυχὴς ἕνεκα τῆς εἰρήνης, ἔχει τὴν μανίαν νὰ ὀπλιζέται κατ' ἐκ τοῦ διὰ τὴν δυστυχίαν του καὶ μάχεται διὰ τὴν καταστροφὴν του. Ἐξημεμένους ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἀπληστίας, τετυφλωμένοι ὑπὸ μεγίστης φιλοδοξίας, ἀπαρνέεται τῆς φιλανθρωπίας· τὰ αἰσθήματα, στρέφει ἀπ' αὐτῆς τὰς δυνάμεις του κατ' ἐκ τοῦ, ἀποπειράται νὰ καταστραφῇ καταστρέφοντες τοὺς ἄλλους, καὶ πράγματι ἐξολοθρεύεται. Μετὰ τὰς ἀνθρωποσφαγὰς ταύτας καὶ τὰ αἵματα, ὅτε τῆς φιλοδοξίας ὁ καπνὸς διασκεδασθῇ, καθορᾷ μὲ δεδακρυμένον ὄμμα, τὴν γῆν ἐρημωθείσαν, τὰς τέχνας ταφείσας, τὰ ἔθνη διασκορπισθέντα, τοὺς λαοὺς ἐκνευρισμένους, τὴν ἰδίαν των εὐτυχίαν καταστρέφουσιν, τὴν δὲ ἀληθὴ αὐτῶν δύναμιν κατὰ κράτος ἐκμηδενισθεῖσαν.

Μέγιστε Θεὲ, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη ὑπαρξὶς κρατεῖ τὴν φύσιν ἄπασαν καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἁρμονίαν των νόμων τοῦ σύμπαντος, Σὺ ὅστις ἐκ τοῦ κατὰ τὰ αἰθέρια ὕψη ἀκινήτου θρόνου Σου, βλέπεις ὑπὸ τοῦ πόδας Σου νὰ κυλινδῶνται αἱ οὐράνιαι σφαῖραι ἄνευ πατάγου καὶ συνταράξεως, ὅστις ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἀναπαύσεως παράγεις ἐκάστη στιγμὴ τὴν αἰδίον αὐτῶν κίνησιν καὶ μόνος ἰθύνεις ἐν βαθυτάτῃ εἰρήνῃ τὴν ἀπειρον των οὐρανῶν καὶ κόσμων πληθύν, ἀπόδος, ἀπόδος τέλος τὴν γαλήνην τῇ συνταρασσομένη γῇ· ἢ ἡρεμεῖ καὶ ἢ κοπᾶσιν ἐν τῇ φωνῇ Σου αἱ διχόνοια καὶ οἱ πόλεμοι ἐξοργιζόμενοι κατὰ των πλασματίων Σου, καὶ ἀντηχοῦντες μεθ' ὑπερφάνου κρότου καὶ θορύβου.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δ. Α. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

Αἱ γνωσταὶ γλώσσαι καθ' ἅσας τὴν γῆν εἰσὶ 3, 664. Τούτων αἱ 937 ἀσιατικαί, 587 εὐρωπαϊκαί, 276 ἀφρικανικαί, 1,624 (γλώσσαι καὶ διάλεκτοι) ἀμερικανικαί, αἱ δὲ λοιπαὶ (260) αὐστραλικαί.

Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΛΟΥΓΤΖΗ

(συν. ὅρα φύλ. θ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Σεβάσμιοι.

Ἐπανελθὼν ὁ Εὐγένιος εἰς τὴν κατοικίαν του, ζητεῖ τὸν Δὸν Ἰανουάριον καὶ δὲν εὐρίσκει αὐτόν· Κατέβη εἰς τὰ βαθύτερα ὑπόγεια, ἰδὼν δὲ ὑπολάμπιν ἀμυδρὸν φῶς ἐκ των ρωγμῶν τῆς εὐθαρύτου θύρας, ἀνκράζει ἐπικνελημένως τὸν γηραιὸν φίλον, ἀλλ' οὐδεὶς τῷ ἀποκρίνεται, καίτοι ὑπόκοφος ψιθυρισμὸς θεσπίζει αὐτὸν ὅτι ἄνθρωποι ἐκεῖ ὑποκρύπτονται. Πλήρης ἀγωνίας ὡσεὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὅπλου του τὴν θύραν, ἥτις ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ὀμίην, ἰδὼν δὲ προβαίνοντες ἐνώπιόν του συνωθούμενοι, κύκλῳ τινὸς ἐσταυρωμένου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐκαίετο εἰς λαμπτήρ, πλείστοι σεβάσμιοι ἡμιθανεῖς ἔχοντες λευκὴν τὴν ρίνα ἐκ τοῦ φόβου, οἵτινες συνέσπων τοὺς ὤμους, καὶ συνεθλίβοντο διὰ των ἀγκώνων, ὥς ὅπως ἐμπνευσθῶσιν ἀμοιβαίον θάρρος. — Μεταξὺ των οὕτω συναθροισμένων, ὁ Εὐγένιος ἀναγνωρίσας τὸν Δὸν Ἰανουάριον, τῷ λέγει. — Ἡ νίκη εἶναι διὰ τὴν ἐλευθερίαν. — Ἡ πλατεῖα τοῦ ἱκρίωματος ἔγεινε πλατεῖα τοῦ ἐλευθέρου λαοῦ· ἄλλος Γολγοθᾶς καθηγιάσθη ὑπὸ τοῦ αἵματος των ἀνδρείων. — Ταῦτα εἰπόντος, τὸ πρόσωπον ὅλον ἰδρώτι περιρρέομενον, καὶ μεμαυρισμένον ἐκ τῆς αἰθάλης τῆς κόνης καὶ τοῦ ἡλίου, ἀνεγείρεται ὁ Δὸν Ἰανουάριος, οὗτινος τὰ γόνατα τρέμουσιν ἐκ τοῦ φόβου, καὶ κρέμονται οἱ βραχίονες ὡς νὰ εἶχον λυθῇ ὅλα τὰ μέλη του, ὥστε ἡ θέα αὐτοῦ παρίστα τὸ γελοιοειδέστερον ὄν, ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ. Τοιοῦτοτρόπως κλονούμενος, — Μάλιστα, μάλιστα ὑπετονθόρυξε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ ἀποστρέψῃ οὐδόλως τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκ τῆς θύρας, μήπως ἕτεροι μανιώδεις εἰσέλθωσιν ὀπισθεν ἐκείνου, ἡ μόνη θέα τοῦ ὁποῦ ἤρκει νὰ καταπτοῖται τὸ πνεῦμά του καὶ νὰ ἀπομάξῃ ἐκ τοῦ μετώπου του τὸν ψυχρὸν ἐκείνον ἰδρώτα, ἡ σταγὼν τοῦ ὁποῦ ἐσταζεν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ρινῆς του.

Ὁ Εὐγένιος, ἑξ ἄλλος εἰσέτι, ἐξηκολούθει. — Ὁ ἥλιος ὅστις εἶδε τόσα μαρτύρια ἀνδρείων καὶ ἡρώων, ἔγεινε πυριλαμπής, ὅπως διαφωτίσῃ τὴν σφαγὴν των αἰσχροκερδῶν ὑπουργῶν ἀπηνόους δυνάμεις, καὶ προεῖπε τὴν μέλλουσαν τύχην μας. Εἶδεν αὐτόν! εἶναι ὁμοῖος πρὸς τὸν ἀπεικονιζόντα διὰ μυρίων χρωμάτων τοῦ πικραδείστου μας, τὸν ἐπιχέοντα τὸ θάλας του εἰς τὰς φλέβας μας, τὸν διεγείροντα τὸ πῦρ των παθῶν μας. — Ὅταν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐξηκόντιζε τὰς χουσοφτεῖς ἀκτίδας του, ἡσθάνομην μείζονα σφύρον πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐνώπιόν μου δὲν ἐβλεπον εἰμὴ ἐχθροὺς πρὸς κατατρόπωσιν καὶ ἀνωθεν χλευ-

μεῖδιμα ἐπιδοκιμάζον τὴν ἀνδρίαν καὶ ὑποσχόμενον τὴν νίκην. — Ὁ Δὸν Ἰανουάριος, οὗτινος ὁ φόβος δὲν εἶχε καταπύσει εἰσέτι, ἀλλ' ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι ἐβλεπε τὴν σκιάν τινος ὅστις ἐβάδιζεν ἐξωθεν πρὸς αὐτόν, ἐξηκολούθει νὰ ἀποκρίνηται ναι, ἐπαναλαμβάνων τὴν λέξιν ταύτην ὁσάκις εἰς τὴν συχνὴν καὶ ἀγωνιώδη ἀναπνοὴν του ἤνοιγε τὸ στόμα ὅπως εἰσπνεύσῃ ἢ ἐκπνεύσῃ, ὅποτε ὁ Εὐγένιος ἐπανελάβετο. — Ναι, ἤγγικεν ἡ ὥρα, ἢ σπεύσωμεν πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνην Ἰταλίαν, ἣν ἀγαπῶ ὡς τὴν πατρίδα μου. Στεῖς, κεκοσμημένοι ἐκ τῆς λαμπρότητας των ἱερῶν ἀμφίων σας, ὀπλισμένοι ἐκ τῆς οὐθεντίας τοῦ σεβασμίου ὑπουργήματός σας, ἐγκαταεῖτε ἕνεκα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, δράμστε πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας· ὅχι· δὲν ἀπεντροκώθησαν οἱ βραχίονες αὐτῶν. Οὗτοι θὰ δράξωσι τὸ ξίφος, ὅπερ δὲν θέλει καταπέσει τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ των ἀλύσεων των ὥστε νὰ ἡχῇσιν περισσώτερον. — Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐνθουσιαστοῦ ἥτις ἤρχιζε νὰ ἐξασθενῇ, καταπνιγείσα ἐκ τῆς ἐναγωνίου πνοῆς του, εἶχεν ὅλους ἐκλείψει, καὶ οὐχ ἥττον προσεπάθει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ χειρονομίων κραδαίνων βιαίως τὸ ξίφος, ὥς οὐ, ἢ ἰσχύς τοῦ βραχίονος του ἐγκαταλείπουσα αὐτόν, ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χειρὰς του. Τὰ ἐμφύλοια ὀνύματα του φαίνονται ἐτοιμώδεστοι σπινθήρες, ἡ ἐρυθρὰ ὄψις του μεταβάλλεται εἰς κάτωχρον, τὰ χεῖλη του εἰς πελιδνὰ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνατρέπονται. Ὁ Δὸν Ἰανουάριος ἐξετάζει τὸν σφιγμὸν του καὶ τὸν εὐρίσκει μόλις πάλοντα· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν φίλον του ὅστις ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ, καὶ κατέπεσε πράγματι ὡς πτώμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ Αἰδουσιμῶτατοι ἔδραμον ὅπως τὸν ἀνεγείρωσι, καὶ ἐνῶ ἐξέδουν αὐτόν, ἀνεκάλυψαν μεταξὺ πολλοῦ συμπεφορημένου αἵματος τρυῖμα ὅπερ εἰσέτι ἔρρεεν ἀφθόνη. — Εἶναι νεκρός; ψιθυρίζει τις. — Ὁχι· ὑπολαμβάνει ἕτερος. — Ἀναπνεύει; ἐρωτᾷ ἄλλος τις. — Τέταρτος δὲ ἀπαντᾷ. — Ἡ καρδία του πάλλει εἰσέτι. — Ἦτο δὲ οὗτος ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος, ὅστις ἀκολουθήσας λαθραίως τὸν Εὐγένιον, ἀφ' οὗ διὰ τῆς παρουσίας του ἀνστατώσας τοὺς εὐλαβεῖς ἐκείνους ἄνδρας κατὰ τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν των, δίκην φονιάματος, ἐγένετο ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τὸ Κοιμητήριον.

Μεταξὺ τόσῳ ἀφορήτων δεινῶν καὶ τοῦ πόνου των πληγῶν του, ὁ Εὐγένιος ἡσθάνετο οὐχ ἥττον τοιαύτην τινὰ γλυκυθυμίαν, ἥτις ἀνεζωογονεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ νοός του, καὶ τὸν ἐπειθεν ὅτι τὸ ἄριστον μέρος αὐτοῦ προσέκτα τόσον μεγαλειτέραν ζωρότητα, ὅσην τὸ κατώτερον μέρος ἀπέβαλεν ἕνεκα τῆς συνεχούς καὶ ἐπιδύου βασάνου τῆς νόσου του.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ θριάμβου ιδέας τινὸς θυσία, καίτοι ἀφιλοκερδὴς, προάγει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ὑποκειμένου τὴν πεπονημένην ἀπένκτης νέαν τινὰ ἠθικὴν ἀξίαν, ἣμα δὲ ἀναίσθητόν τοῦ ἐπικρατοῦτος πηλᾶζον ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ, πάντα ταῦτα

θυμασίως συντείνοντα νὰ κατευνάσουν τὴν δριμύτητα των δεινῶν τὰ ὅποια δὲν δύνανται ἄλλως νὰ θεωρηθῶσιν εἰμὴ ἀπαραίτητος ἀνάγκη πρὸς ἐπιβίωσιν εὐγενοῦς τινος σκοποῦ. Αὕτη εἶναι ἡ γενναία ἀρνήσις των κακῶν ἐκείνων ὁρμεμφύτων τῆς φιλαυτίας, ἥτις ἀντιτάττονται πάντοτε κατὰ τῆς ἀρετῆς· νίκη ἐπὶ τῆς κτηνώδους καὶ διεσθαρμένης φύσεως, ἑξαρσις ὑπεράνω ἡμῶν, καὶ τοποθέσια εἰς τοιαύτην περιωπὴν δόποθεν, ὡς ἐξ ἀπόπτου, δυνάμεθα νὰ ἀνακαλύψωμεν ὑπεράττην τινὰ ἠθικὴν τάξιν, ἐν ἣ χάρις εἰς τὴν ἀξίαν των ἔργων μας, περιστάμεθα συνεργοὶ καὶ ὄργανα τῆς Προνοίας ἐκείνης, ἥτις διατηρεῖ καὶ ἐξασκεῖ ἐνταῦθα σοφωτάτην καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀόρατον ἀρχήν.

Μετὰ μηνῶν τινῶν παρέλυσιν τὰ τραύματα τοῦ Εὐγενίου ἐπουλώθησαν, καὶ ἀνέλαβε τέλος τὴν προτέραν ὑγίαν. Ἀλλὰ τὸ μόνον θέαμα ὅπερ κατέπληξεν αὐτόν, ὑπῆρξεν ἡ προθυμία τοῦ λαοῦ, τοῦ νὰ συρράπτῃ ἐκ των προστευχόντων λευκῶν ραχῶν, ἐν τεμάχιον ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου κυανοῦν καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἐρυθρόν, καὶ πανταχοῦ τὸ ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀνεζήτει τὸν γηραιὸν ἐκείνον ρακενδύτην, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ αὐτόν· μόνον ἐφάπαξ ἐνόμισεν ὅτι τὸν εἶδεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ των ἀπομάχων γυμνάζοντα πολλοὺς γέροντας χωλευθέντας, ὧν οἱ ἐξησθετισμένοι βραχίονες, μὴ ἀντέχοντες εἰς τὸ βάρος των ἀληθῶν ὅπλων, ἐκράτουν ὁμοιώματά τινα αὐτῶν μόνον πρὸς ἐπίδειξιν. Ἄντ' αὐτοῦ δὲ συνήντα συνεχῶς τὸν δύστηνον ἐπαίτην, ὅστις ἡρέυνα εἰς τὴν ἰλὺν ὅπως ἀνέυρη τί ἐπικερδές. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Δὸν Ἰανουάριος, ἐπειδὴ δὲ ὁ Εὐγένιος ἀπώλεσε τὴν παραμυθίαν ἐκείνην, καὶ τοι ἀμυδρὰν, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ παρεῖχεν ἡ συντροφία τοῦ φίλου του, ἡ θλίψις, ὑποθάλλουσα τὴν ἀπορίαν τοῦ νοός του, πᾶσιν ἐλπίς ἣν συνέλαβεν ἐξέλειπεν εἰς τὸν πολυτάραχον ἐκείνον κοινωνικὸν σάλον ὅστις ποτὲ δὲν παύει.

Ἐπλανάτο εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὡς μετὰ τὸ μένος σφοδρᾶς καταγίδος ἐπιπολάζον ἐπὶ τῆς ὁμαλυνθείσης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης οἱ ἀφροὶ των πρότερον ἐξοιδιθέντων κυμάτων, οὕτως οἱ ἄνθρωποι τῷ ἐφάνιντο νέοι, μεταξὺ τόσου πλήθους ἐξωρισμένων ἐκ τῆς γλυκερᾶς αὐτῶν πατρίδος, ἐλπεινὰ λείψανα ναυαγῶν καὶ πλοίων συντετριμμένων ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας ἄεργος καὶ πλανώμενος, κατέστη λίαν σοχαρὸς, καὶ ἐβάδιζεν ὅπως διὰ τῆς κοπώσεως τοῦ σώματος πορισθῇ ἀνάπαυσιν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά του· ὁπότε ἀφίχθεις τυχαίως εἰς μίαν των ἐσχατιῶν τῆς πόλεως τῷ ἐπῆλθον κατὰ νοῦν μυριοὶ διαλογισμοί, ὑπαγορευόμενοι πάντως εἰς αὐτόν ἐκ τῆς θέσεως ὅπου τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκετο. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ πλατεῖα ἥτις εἰσέτι ἐφαίνετο ἀντηχοῦσα ἐκ των κραυγῶν καὶ των κύπων τοῦ ὄχλου, ὅστις ἐν τῇ παραφορᾷ του πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατὰδάρσει τὸ φοβερὸν ἐχέυρωμα, ὅπερ αὐτόθι κατεῖχε μέγα διάστημα χώρου. — Καλῶς ἔγνω νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν παραφορὰν των πατέρων,

ή πραφρορά των τέκνων και των απογόνων... Τώρα το θηρίον απεκρούσθη εκ νέου εις την τρώγλην του, έρμαιον καταστάν των πανούργων, οίτινες έθηκαν περι το ρύγχος το φίμωτρον.—Πόσον ταχέως, εξηκολούθει λέγων ο Εὐγένιος, το παρελθόν συμπερέσυρε τα πρόσφατα γεγονότα αναμίζ μετά των αρχαίων! 'Ιδού ή κοινωνία εύθυμος και άμέριμνος εις την συνήθη όψιν της. Πώς αναθάλλουν οι άμπελοι και ανοίγουν τα άνθη εκ της σποδοϋ των εδάφων εκείνων, άτινα αι φλόγες ήφκιστείου είχαν βυθίσει υπό λίμνην πυρός.—Την στιγμήν ταύτην αποσπάται ο Εὐγένιος παρά τινος άνδρος μελανοφορούντος, όστις κρατών αυτόν εις το πλευρόν διά της βακτηρίας του, προσπαθεί να τον απομακρύνη της διεσθύνσεώς του. "Οχημά τι κεκοσμημένον διά πτερόν μετά παραπτετασμάτων εκ μεταξώχνου, κεντητών ύφασμάτων και παντοειδούς έπικηδέιου πομπής, διαβαίνει εκείθεν ταλαντευόμενον, έπεται δε αυτόν μακρά συνοδία έτέρων άμαξίων, παραπεταγμένων κατά σειράν ως διά λιτανείαν. Κατόπιν διέρχονται την πλατείαν έτεροι άνδρες φέροντες φέρετρα επί των ώμων, όπισθεν τούτων έρχονται άλλα όχήματα μετ' άλλων νεκρών και άπαντα γίνονται άφανή, ακολουθούντα την αύτην όδόν.

—Παρακαλώ, καλέ μου Κύριε, λάβετε δεσμίδα τινα των δενδροτών τούτων—πότε έμπροσθεν, πότε όπισθεν και άλλοτε περίξ αυτού έτρεχε και περιεφέρετο όχληρά παιδίσκη προσφέρουσα αυτόν κάνιστρον πλήρες άνθέων' ουδέ είχε πλέον δύναμιν να τρέξη, ουτε πνοήν όπως φωνάζη, όποτε βλέπουσα ματαιουμένας πάσας τας προσπαθείας αυτής και τα τεχνάσματα, όρμώσας επί του άλλοφρονούντος ξένου, έλαβε δεσμην τινα και την έθηκεν εις τον κόλπον του.—Τάχιστα ο Εὐγένιος την άρπάζει εκ του βραχίονος, άλλα μόλις την ήγγισε την άφής να υπάγη καταληφθείς εκ τινος βδέλυγμίας, καθόσον ένόμισεν ότι διέκρινεν εις την παιδίσκην εκείνην την κάτωχρον μορφήν νεκράς.

Ο Εὐγένιος επανέρχεται εις την λεωφόρον, ένθα τόσον συνεχώς εις τας χαράς και τας άγαλλιάσεις των ζώντων αναμειγνύονται εικόνες θλίψεως και πένθους' και όπου ένίοτε, όπως άφήση έλευθέραν την δίοδον εις πεπαλαιωμένον όχλημα, επέχει την πορείαν πολυτελής άμαξα, έν η σημαντικόν πρόσωπον άνέτως καθήμενον, φρικτή εις την ιδέαν ότι έλεύσεται ήμέρα καθ' ην πένθιμος πομπή έτέρης έκφοράς θέλει πληρώσει την αύτην εκείνην όδόν' ότε ο διαβάτης μόλις θα αποκαλύψη την κεφαλήν βλέπων αυτήν διερχομένην, ο δε τεχνίτης δέν θέλει καταλείπει υπέρ αυτού το έργο του, και αν τις ειπή εις την περίεργον γείτονα το όνομα του ανθρώπου εκείνου, τάχιστα θέλει διασκεδασθί, ως ο θόρυβος της διερχομένης πομπής.

Διανύσας την ευθείαν όδόν άφίχθη εις τους πρόποδας μικρού όρου, όπου υπό την βαθείαν σκιάν αειθαλών δένδρων, άτινα περιβάλλουσι τας πλευράς του λευκάζουσι πολυάριθμα μνήματα. Παρά την κορυφήν, έν

άπλουστάτη μορφή ύψύται ναός' ο επικήδειος περίβολος είναι πανταχόθεν περιτοιχισμένος, επί δε της εισόδου πολλάι γυναίκες πωλούσι στεφάνους και άλλα επιτάφια κοσμήματα, παρέχουσαι αυτά τοίς έπισκεπτομένοις το άσυλον των νεκρών, όπως ο συγγενής και ο φίλος τα άνκρήτσωσιν, εις δείγμα περιπαθούς άγάπης, επί του τάφου τινός τεθνεώτος. Μέγαν πάταγον εις τα πέριξ ποιούσι τα έργαστήρια των γλυπτών, οίτινες προιονίζουσι και στίλβουσι τα μάρμαρα πρός διακόσμεισιν των πολυτελών μνημείων' παραπλεύσεως δε αυτών κοινοί ξυλουργοί επεξεργάζονται άέστους σκηνίδας όπως κατασκευάσωσι σταυρούς και έμβλήματα διά τους πενιχρούς τάφους του όχλου. Ο Εὐγένιος περιίλυπος προχωρεί βήμα πρός βήμα υπό την μελανήν σκιάν των ύποτειομένων φύλλων των δένδρων, έν οίς πτηνάριόν τι έλαφρώς πτερυγίζει, χεῖρον ένεκα της ευαρέστου όσμής των άνθέων, άτινα εις πολυειδείς πρασιές βλαστάνουσιν επί των μνημείων.

Έδυσεν ο ήλιος και μετ' αυτού εξέλιπε το έργο της διορίζουσ και του φοαγμού των όπών' έφ' όν κατέθηκαν όλα τα λείψανα εκείνων, ους ανά πάσαν ήμέραν θερίζει ο θάνατος. Τα άμαξία και τα φέρετρα άφήσαντα τα φορτίων των, επιστρέφουσιν εις την πόλιν καγχάζόντων των άμαξηλατών και των άχθοφόρων, οίτινες εξέρχονται των καπηλείων, πλήρεις εύωχίας, δαπανήσαντες τα ήμερήσια κέρδη των.—Έτέρωθεν οι κεκηκότες νεκροθάπται, διεσθύνονται εις την οικίαν των και καθήμενοι μετά των οικογενειών αυτών εις ρυπαράν τράπεζαν, ότε αέν λυπούνται δια την μικράν άμοιβήν, ότε δε εύθυμοι δια την καλήν συγκομιδήν, άπορροφώσιν ισοχειλή κύπελλα οίνου, έπευχόμενοι βελτίονα τύχην διά την αύριον.

Τέλος πώς τάραχος καταπαύει, ή ήρεμία δε και ο ζόφος επιτείνονται. Το σκιάφως, όλοιον πρός την έλπίδα, την πτερυγίζουσιν επί των τάφων, διαχέει το άμυδρόν φως του, και ήθελεν ειπει τις ότι ο άνεμος φθάνων εκεί σιωπῶς, οίονει φοβούμενος να ταραχή την ήσυχίαν του τόπου, όπου πάντες οι πόθοι και τα σχέδια διαλυθέντα εις καπνόν, καλύπτονται υπό του μυστηριώδους και άδιοράτου πέπλου της αϊωνιότητας.—Τί ζητείς; αναφωνεί πρός τον Εὐγένιον ο γέρων ρακενδύτης, όστις διά της βακτηρίας του άνεσκάλευε μεταξύ των λάκκων, κινούμενος δε έδεικνυς διά του έσχισμένου ίματίου του την στολήν του απομάχου.—Τί ζητείς;—τῶ επαναλαμβάνει, ο δε Εὐγένιος οὐδόλως άπαντῶν τοσοούτος δε αϊφνίδιος και ισρής φόβος τον καταλαμβάνει, ότε σπεύδει να φύγη έν τάχει. Την έπιούσαν έπεθύμησε να απέλθῃ της πόλεως εκείνης, έν η άλλαί χείρνες άμφιβολίαι εισήλθον εις την ψυχήν του. ουχί πλέον περί αυτού και της ιδίας τύχης, άλλα περί της τύχης όλου του άνθρωπίνου γένους.

(έπεται συνέχεια)

Α. Α. Τ.

ΑΗΜΩΔΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ο ΟΓΚΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

Ο Ήλιος είναι έν μιλλιούνιον και τετρακοσίας χιλιάδας φορές μεγαλειότερος από την γήν.—Οί άστρονόμοι παρέβαλαν τον Ήλιον και με όλους τους πλανήτας και έβεβαίωσαν ότι, έν μαζεύσωμεν εις έν μέτρος και συγχωνεύσωμεν όλους εκείνους τους κόσμους, μικρούς και μεγάλους, οι όποιοι γυρίζουν τριγύρω εις τον Ήλιον, πάλιν ο Ήλιος θα ήνε έξ α κ ο σ ί α ς φ ο ρ ά ς μεγαλειότερος από όλους μαζί. Έξακόσιαις φορές όλοι οι πλανήται δέν είναι μικρός όγκος, διότι μόνος ένας άπ' αυτούς, ο Ζεύς, καθώ; θα το ίδητε προεμπρός, άποτελεί χιλιάς τετρακοσίας σφαίρας ως την γήν.

Και τα δύο αυτά μετρήματα δέν μάς δίδουν έντοσοούτω παρά το σχετικόν μέγεθος του όγκου του Ήλιου' άλλα τουτο δέν μάς άρκεί. Είναι καλόν να ήξέυρωμεν όχι μόνον πόσον είναι μεγαλειότερος ο Ήλιός μας από την γήν ή από τους άλλους πλανήτας, άλλα και πόσον μεγάλος είναι. Κατ' εύτυχίαν οι ακούραστοι άστρονόμοι τον έμέτρησαν και χωριστά και με διάφορα μάλιστα μέτρα, ώστε διά να σας είπω πόσον μεγάλος είναι ο όγκος του Ήλιου δέν έχω παρά να εκλέξω όποιον μέτρον θέλετε. Πλην, ως προτιμήσωμεν το εις κυβικά μίλια μέτρημα, έπειδή παρουσιάζει όλιγωτέρους αριθμούς από τα άλλα. Μετρήσαντες οι άστρονόμοι τον Ήλιον με έν κυβικόν μίλι, τῶραν ότι ο όγκος του περιέχει 3,700 τριλιούνια κυβικά μίλια. Άληθινά, όταν οι αριθμοί περάσουν εκείνους, με τους όποιους έμεθα συνειθισμένοι εις τας καθημερινάς συναλλαγάς μας, δέν προξενούν πλέον έντύπωσιν, και είναι πράγμα μάταιον να ζαλίζη τις με αυτούς το κεφάλι του. 'Ισως όμως, αν κατορθώσω να σας κάμω να έννοήσητε τί είναι έν κυβικόν μίλιον και τί είναι έν τριλιούνι, θα ήμπερώσωμεν να φαντασθώμεν καλλίτερον το μέγεθος, το όποιον εκφρίζουν οι αριθμοί 3,700 τριλιούνια κυβικά μίλια. Δι' αυτό καταφεύγω πάλιν εις τον βοηθόν μου, τον φιλόπονον γερμανόν συγγραφέα, τον όποιον έχω την τιμήν να σας συστήσω. Όνομάζεται αυτός Βερνστάιν και έγραψε περί διαφόρων φυσικομαθηματικών πραγμάτων εύκοισιν αξιόλογα τομίδια διά τον λαόν, τα όποια εφορτίσας να λάδω μαζί εις τα ταξείδι' και τα όποια εύχομαι να ιδώ μεταφρασμένα εις την γλώσσαν μας.

Διά να δώση να καταλάβουν οι άναγνώσται του τί είναι έν κυβικόν μίλιον, ιδού ποίαν μέθοδον ακολουθεί ο γερμανός μας. Λαμβάνει έν διάστημα ένός μιλίου εις έναν γεωμετρικόν, το μίλην το όποιον αυτός μεταχειρίζεται, είναι μιλιγεωγραφικόν, 7419 μέτρα, ήγουν σχεδόν το διέκτασμα από Αθήνας εις Βιαννά, και τα δύο άκρα του μιλίου εστιν εντός από έν δοκάρι, αφού βε-

βαιωθή ότι το καθένα είναι τόσον μακρὸ όσον το διάστημα από Αθήνας εις Πειραιά, καρφώνει σανίδια από το έν εις το άλλο δοκάρι έως επάνω και έχει τοιούτο-τρόπως έν σανίδωμα τετράγωνον, του όποιου κάθε πλευρά είναι ένός μιλίου' αυτό το σανίδωμα είναι έν τετραγωνικόν μίλι. Έπειτα κατασκευάζει κατά τον ίδιον τρόπον άλλα πέντε σανιδώματα όμοια, και με τα εξ σανιδώματα φτιάνει έν κιβώτιον γιερά καρφωμένον, με πάτον, με σκέπασμα και με πλάγια, του όποιου κάθε μεριά είναι έν τετραγωνικόν μίλι. Φαντασθήτε το μεγάλον κιβώτιον! και όμολογήσετε ότι ο κύριος Βερνστάιν είναι τῶ έντι περίφημος κιβωτοποιός! Αυτό το κιβώτιον, έπειδή έχει εξ ύσας πλευράς και όμοιάζει με τον κύβον, δηλαδή με το ζάρι του παιγνιδίου, έλαβεν όνομα κύβος, και έπειδή κάθε του πλευρά είναι έν τετραγωνικόν μίλι, ονομάζεται κυβικόν μίλιον. Αφού με αυτόν τον εύκολον τρόπον κατεσκεύασεν ο συγγραφεύς μας εμπρός εις τους ακροατάς η άναγνώστας του το κυβικόν μίλι, τους προσκαλεί να ίδουν πόσην έχει αυτό χωρητικότητα' ανοίγει τότε το σκέπασμα του κιβωτίου και ρίπτει μέσα ό,τι θάλη εις το χέρι. Αρχίζει πρώτα από τας μεγάλας πρωτεύουσας, από το Βερολίνον, την πατρίδα του, από το Παρίσι, την Λόνδρον, την Πετρούπολιν, την Βιένναν, νομίζω και την Κωνσταντινούπολιν, με τας εκκλησίας των, με τους μινερέδες και τα κωδονοστάσια των, με τα παλάτια και τα θριαμβευτικά τόξα. Όλα αυτά έμβῆκαν και μόλις φαίνονται εις τον πάτον του κιβωτίου. Είναι άληθές ότι ο γερμανός μας, αν και ακριβής ως όλοι οι συμπατριώται του, εκαμεν έν άσυγχώρητον λάθος' έλησμόνησε να λογαριάσῃ τας Αθήνας μεταξύ των μεγχλουπόλεων. Ημπερούμεν όμως ήμεις ν' αναπληρώσωμεν την έλλειψιν αυτήν με την παρατήρησιν ότι εις ήμάς είναι συνήθεια πατροπαράδοτος να βάνη κ' η κοσκινού τον άνδρα της με τούς πραγματευτάδες. Άλλα δέν κερδιζόμεν τίποτε, διότι η κασάλα πάλιν δέν γεμίζει. Ο γερμανός έντοσοούτω εξακολουθεί να ρίπτῃ μέσα άνακατωμένας όλας τας δευτερευούσας και τας επαρχιακάς πόλεις, και όλας τας μικράς πόλεις, και όλα τα φρούρια παλαιά και νέα, και όλα τα χωρία, και όλα τα σπίτια της έξοχής' και όμως με όλα αυτά μόλις έφθασε το γέμισμα εις το τέταρτον μέρος του κιβωτίου. Ρίπτει όλοένα όσα χείρες ανθρώπων κατεσκεύασαν εις Ευρώπην, Ασίαν, Αφρικήν, Αμερικήν και Αυστραλίαν, πυραμίδας, εργοστάσια, μηχανάς, σιδηροδρόμους, τα πλοία όλων των θλασσών, και πάλιν το κιβώτιον μένει κατά το ήμισυ άδειο. Τότε τινάζει όλίγον αυτό διά να στοιβαχθόν καλλίτερα τα έμπεριεχόμενα, και, διά να βάλῃ μέσα και ανθρώπους, συνάζει όλον το άχυρον και το χορτάρι που είναι επάνω εις την γήν και στρώνει έν μαλακόν στρώμα. Λογαριάζων δε ότι διά κάθε άνθρωπον φθάνουν δύο ποδάρια πλάτος και εξ ποδάρια μήκος, έπειδή το πλάτος του κιβωτίου και από τα τέσσαρα μέρη είναι 24,

000 πόδες, εύρίσκει ότι ήμπορεί νά βάλη 4000 σειράς από 12,000 ανθρώπους εξαπλωμένους, ώστε εις έν μόνον στρώσιμον έμβαίνουν 48 μιλλιούνια, ήγουν σχεδόν τά δύο τρίτα του πληθυσμού της 'Αμερικής. Κρατών δέ λογαριασμόν και στοιβάζων ανθρώπους, έπειδή διά κάθε στρώσιμον δέν χρειάζεται μαζί με τόν αναγκαίον άχυρον περισσότερον από τρία ποδάρια ύψος, ένώ έχει εις την διάθεσιν του τό ήμισυ του ύψους του κιβωτίου δηλαδή 12,000 πόδας, παρατηρεί ότι άφού έτοιμάξεν όλους τούς κατοίκους της γής, χίλια διακόσια έβδομήντα μιλλιούνια μένει άκόμη τόπος διά νά χωρέσουν διακόσιες φορές τόσοι. 'Απελπίζόμενος άποφασίζει νά βίψη εις τόν άγέμιστον κιβώτιον επάνω εις όλην τήν ζωντανήν ανθρωπότητα όλα τά ζώα μικρά και μεγάλα και όχι από έν ζευγάρι, όπως τό έκαμεν άλλοτε ο γέρο' Νώε εις τήν κιβωτόν του, άλλ' όλα όσα βόσκουν επάνω εις τήν γήν, βόδια και πρόβατα, ίππους και μουλάρια, καμήλας και έλέφαντας, και όλα τά άλλα τετράποδα και δίποδα, και τά πετούμενα του ουρανού και τά ψάρια της θαλάσσης, και τά έρπετά της γής. Και ύστερον άπ' όλα αυτά, πάλιν διά ν' άπογεμίση τόν κιβώτιον αναγκάζεται νά καταφύγη εις πέτρας και εις βουνά! — Πιστεύω, κύριοί μου, ότι τόσος κόπος του καλού μας συνοδοιπόρου δέν έπληγεν εις τά χαμένα και ότι θά έπεισεν όλους σας, ότι έν κυβικόν μίλι εις αληθινά άξιον σεβασμού.

Ας ίδωμεν και τί εις έν τριλλιούνι. Πρώτον σας παρατηρώ ότι εκείνο τό όποιον οί Γάλλοι ένομαζούν τριλλιούνιον, οί Γερμανοί τό λέγουν διλλιούνιον. Βλέπετε ότι αυτά τά δύο έθνη και εις τήν αριθμητικήν δέν πηγαίνουν σύμφωνα' ήμεις δέ τά περισσότερα τά πέρνουμεν από τούς Γάλλους, δηλαδή τούς Φραντσέζους, διά τούς όποιους έχομεν άδυναμίαν. Τί εις λοιπόν έν τριλλιούνι κατά τούς Γάλλους και καθ' ήμας; Και ποίος δέν ήξεύρει ότι έν τριλλιούνι εις έν μιλλιούνι μιλλιουνίου, ήγουν έν μιλλιούνι φορές τό μιλλιούνι; Και ποίος δέν ήξεύρει και νά τό γράψη εις μίαν στιγμήν με άραβικούς αριθμούς θέτων εις τό πλάγι του αριθμού 1 δώδεκα μηδενικά; ίδού το 1,000,000,000, 000. 'Αλλ' εις άρά γε τόσον εύκολον και νά μετρήση τις τό τριλλιούνι; Ας δοκιμάσωμεν. Πόσα ήμπορείτε σεις νά μετρήσετε εις τό δευτερόλεπτον; Τό πολύ τρία. Πόσον καιρόν λοιπόν, μετρούντες τρία εις τό δευτερόλεπτον, θά χρειασθίτε διά νά μετρήσετε έν τριλλιούνι, άν τό είχαμεν εις φλωρία ή και εις δεκάρας; Πάρτε χαρτί και καλαμάρι και κάμετε όλίγον πολλαπλασιασμόν — θά εύρητε ότι 3 εις τό δευτερόλεπτον κάμουν 180 εις τό λεπτόν, 10,800 εις τήν ώραν, 259,200 εις τό ήμερονύκτιον, εις ένα δέ χρόνον 94,670,784 και ότι έπομένως, άν υποθέσετε ότι μετράτε νύκτα και ήμέραν χωρίς νά σταματήσετε ούτε διά νά φάγετε, ούτε διά νά πιστε, ούτε διά ν' αναπαυήτε, θά χρειασθούν διά νά μετρήσετε τό τριλλιούνι 40,562 χρόνοι, 336 ήμέ-

ραι, 9 ώραι και σχεδόν 40 πρώτα λεπτά. 'Εγώ όμως, πρὸς χάριν σας, άφίνω τούς 562 χρόνους και τας ήμέρας και τας ώρας και τά λεπτά, και παραδέχομαι ότι, άν όλίγον βιασθίτε, ήμπορείτε νά τελειώσετε τό μέτρημα εις δέκα χιλιάδας χρόνια! Σέβας λοιπόν και πρὸς τό τριλλιούνι!

Τώρα όπου ήξεύρομεν τί σημαίνουν έν κυβικόν μίλι και έν τριλλιούνι, άς φέρωμεν πάλιν εις τήν ένθύμησιν μας, ότι ο όγκος του 'Ηλίου εις 3700 τριλλιούνια κυβικά μίλια και άς κάμωμεν ένα τελευταίον λογαριασμόν Φαντασθήτε, ότι κάποιος εις κάθε δευτερόλεπτον άποκόπτει από τόν 'Ηλιον τρία κυβικά μίλια ύλικόν και τά διασκορπίζει όπου δυνήθι καθώς σεις διά νά μετρήσετε έν τριλλιούνι φλωρία, θά χρειασθί βέβαια και αυτός δι' έν τριλλιούνι κυβικά μίλια τό όλιγώτερον δέκα χιλιάδας χρόνους. Και έπειδή ο 'Ηλιος έχει 3700 τριλλιούνια κυβικά μίλια ύλικόν, ο δραστήριος αυτός εργάτης διά ν' άποκόψη όλον αυτό τό ύλικόν και ν' άποτελειώση τόν 'Ηλιον θά χρειασθί 3700 φορές 40,000 χρόνους δηλαδή τριάντα έπτά μιλλιούνια χρόνια!

Δέν φθάνει ότι όσοι με τόν 'Ηλιον καταγίνονται κάτω έμέτρησαν τό μέγεθος και τόν όγκον του, άλλά και, πράγμα τό όποιον θά δυσκολευθίτε νά πιστεύσετε, τόν έξήγισαν και ήραν τό βάρος του με πολλήν ακρίβειαν. Μή έρωτάτε πώς τό κατώρθωσαν, διότι εις εύκολον νά σας τό είπω είδω, άλλά πεισθήτε εις τούς λόγους των σοφών, ότι άφού έβλεπαν εις τήν μεγάλην των ζυγαριάν τόν 'Ηλιον, ήναγκάσθησαν διά νά κάμουν τό ζύγι νά θέσουν από τό άλλο μέρος 350,000 σφαίρας ως τήν ειδικήν μας γήν. 'Εάν παραδεχθώμεν ως βέβαιον τό σχετικόν αυτό βάρος του 'Ηλίου και της γής, και πρέπει νά τό παραδεχθώμεν ως τοιοϋτο, και έν συγκρίνωμεν αυτό με τόν σχετικόν όγκον των δύο αυτών σωμάτων, εύρίσκομεν ότι ο όγκος του 'Ηλίου παραβαλλόμενος με τόν όγκον της γής εις τέσσαρας φορές μεγαλειότερος από ό,τι εις τό βάρος του παραβαλλόμενος πρὸς τό βάρος της γής. Δι' αυτό τέσσαρες σφαίραι ως τήν γήν μας από τό ύλικόν του 'Ηλίου ίσοδυναμούν εις τό βάρος με μίαν σφαίραν από τό ύλικόν της γής, και έπομένως έν κυβικόν μίλι από τόν 'Ηλιον θά ζυγίζη μόνον έν τέταρτον κυβικόν μιλίου της γής. ¹

Κατά τας τελευταίας έπισήμους πληροφορίας, άς έδημοσίευσε τό "Registrar general", τό Λονδίνον έχει νύν έκτασιν 122 τετραγωνίων αγγλικών μιλίων. Αι δόδοι του Λονδίνου έχουσι μήκος 1,500 μιλίων. Ο αριθμός των οικιών άνέρχεται εις 417,767, ο δέ αριθμός των κατοίκων, συμπεριλαμβανομένων και των προστείων άνέρχεται εις 4,288,607.

1. Έσταχυολογήθη εκ του Φανταστικού Ταξιδιού του Δ. Σ. Μαυροκοράτου.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

περί του Β'. Τόμου της 'Ιστορίας του 'Ιονίου Κράτους
υπό Παναγιώτου Χιώτου.

Τό έργον του έπιχειρούντος τήν συγγραφήν 'Ιστορίας εις τόσούτο πολύμοχθον, όσον και δυσχερές. Ο 'Ιστορικὸς εύρίσκειται πολλάκις εις δεινὴν άμχανίαν, ως ο σιδερός έν μέσῳ του άκμῶνος και της σφύρας, διότι ένῳ όφείλει νά κάμην έκλογήν της ύλης του, ένα μὴ άποβῇ περιττολόγος, όφείλει ένταυτῷ νά τερῇ και άκριβολογίαν, ένα μὴ άποβῇ σκοτεινός· άφ' έτέρου ένῳ εύρίσκειται πολλάκις ήναγκασμένος ν' ακολουθῇ τήν χρονολογικὴν κατάταξιν γεγονότων, άσχετών πρὸς άλλα, όφείλει ένταυτῷ ν' άνευρίσκη και λογικὴν τινα εις ταϋτα αλληλουχίαν και συνάφειαν, άνευ της όποιας τό έργον του κινδυνεύει νά μεταπέση εις άπλην χρονογραφίαν.

'Αλλ' έτι δυσχερέστεραι περιστάσεις πολιτορκοϋσιν αϋτόν όταν πρόκειται ν' άφηγηθῇ γεγονότα σύγχρονα και έπιχώρια, των όποιων ή έπίδρασις άμαυροί τρόπων τινα και έπισκοπίζει τήν διάνοιαν αϋτοϋ, και άλλοις λανθάνοντως τήν αλήθειαν των πραγμάτων. Ο πνευματικὸς αϋτοϋ όφθαλμός δέν δύναται τότε νά διδῇ άλλως τόν περικυκλούντα αϋτόν πολιτικόν όριζόντα, εἰμὴ καθ' έν τρόπον ο σωματικὸς όφθαλμός διορᾷ άντικείμενόν τι κείμενον επί της ρινός, τοϋτέστι τεθολωμένον και άμυδρόν· πρόσθετος τοϋτοϋ και τὰς συπαθείας ή άντιπαθείας, αἵτινες εκ φύσεως έπιπολάζουσιν εις τήν ψυχὴν αϋτοϋ, και τας όποιας εις μάτην θά έμόχθῃ ν' άποκόψη πρόρριζα, και θέλει δυνήθῃ νά λάβῃς ιδέαν του άκανθώδους και πολυμόχθου άγώνος του. Τήν δεινὴν ταϋτην θέσιν του διείδε και ο πολυμαθὴς της 'Επτανήσου 'Ιστοριογράφος κύριος Π. Χιώτης, όταν έθετο κατά νοϋν νά συγγράψῃ τόν προκείμενον Β' όν τόμον της 'Ιονίου 'Ιστορίας, πρὸς εξιστόρησιν συγχρόνων γεγονότων από της 'Αρμοστείας 'Αδαμ (1824) μέχρι της ένώσεως της 'Επτανήσου μετά του βασιλείου της 'Ελλάδος (1864). 'Εντεϋθεν αἰσθανθείς τήν σπουδαίαν εϋθύνην του ενώπιον του πεφωτισμένου κόσμου, δέν έλειψε νά ζητήσῃ πολλάκις και έπιμόνως τήν συνδρομὴν των λογίων, και παντός δυναμένου νά τόν έξαρπάσῃ της πλάνης, εις ήν τυχόν ήθελε περιπέσει είτε εξ άγνοίας, είτε εκ συμπαθείας ή άντιπαθείας, είτε και εκ ψευδῶν ή άτελών πληροφοριών. Τοιουτοτρόπως ήθέλησεν άφ' ενός μὲν νά τερῇ τήν άγνήν τήν 'Ιστορικὴν του χρυσότιττα, άφ' έτέρου δέ ν' άποκρούσῃ πᾶσαν κατὰ τοϋ έργου του ύπόνοιαν. Τό καθ' ήμας, διελθόντες μετ' έπιστάσις τό πόνημα αϋτοϋ, καιτοι πολυστασίως νά κάμωμεν άναπόδαστως νά γνωματεϋσωμεν ότι εκ. Χιώτης επέτυχε πληρέστατα του σκοποϋ του, δυνήθει κατὰ τό ανθρωπίνον νά υπερπηδήσῃ τας προσπιπτούσας πολυστασεις δυσχερείας, και ν' αναδείξῃ

τό έργον του άντάξιον της ύψηλῆς έντολής του, τοϋτέστι πιστόν κάτοπτρον της σπουδαιοτέρας πολιτιστικῆς κρίσεως της 'Επτανήσου, και πηγὴν άκείνων των πολυτίμων 'Ιστορικῶν αληθειών.

'Εκ της άναγνώσεως των σελίδων του κ. Χιώτου, πολλήν τήν ώφέλειαν θά ήδύνατο νά λάβωσιν οί φιλόστορες άναγνώσται, και πρὸ πάντων οί διεπόντες τήν τύχην του μικροϋ βιβηλίου μας, καθ' όσον, άν ούχι άλλο, τοϋλάχιστον ήθελον γνωρίσει δι' άναμνηστικῶν γεγονότων, τήν μεγάλην αλήθειαν. — Οτι διά της όμονοίας και αϋταπαρνήσεως δύναται νά κατορθωθῇ πᾶν ό,τι άλλως φαίνεται άκατόρθωτον. — Καί τῷ έντι' ή μικροσκοπικῇ 'Επτανήσῳ δι' των δύο τοϋτων άρετῶν, ως δι' αϋτήτων όπλων, άντιταχθεῖσθ κατὰ της ισχυρᾶς 'Αλβιόνος, ήδυνήθη ν' άναντήσῃ τήν εθνικὴν αϋτης άποκατάστασιν. Συγχαίροντες όθεν τόν κ. Χιώτην διά τό πολύτιμον αϋτοϋ έργον, έπευχόμεθα όπως όσον τάχιον ίδωμεν εις φῶς και τόν ακόλουθον τόμον αϋτοϋ.

Έν Λευκάδι, 1877.

Ι. Ν. Σ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ.

(εκ του Σιλδ 'Αρόλδου του Βύρωνος)

«Οραία πατρίς των 'Ελλήνων, έλεεινὸν λείψανον αρχαίας δόξης, οϋ πλέον δέν ζῆς και όμως εισαι άθάνατος· οϋ έπεςες, και ούχ ήττον εισαι μεγάλη έτι! Τίς θέλει ποδηγετήσῃ τὰ διασκορπισμένα τέκνα σου, τίς θέλει θρασυί τας αλύσεις ύρ' ών πρὸ τοσούτων έτων δεσμεύονται; Α! απέθανον οί 'Ελληνες εκείνοι, οἵτινες σπεύδοντες εις βέβαιον θάνατον, εύρισκον ένδοξον τάφον εις τας Θερμοπούλας! Ω 'Ελλάς, τίς πολεμιστής θέλει δυνήθῃ νά περιβληθῇ εκ της αρχαίας ανδρίας σου; Τίς εἶσται εκείνος όστις όρμῶν εκ των όχθῶν του Εϋρώτα θέλει σε άνακαλέσει εκ της διαμονῆς του θανάτου;

»Πνεϋμα της ελευθερίας! Όταν συνώδευσε τόν Θρασύβουλον και τούς πιστούς 'Αθηναίους του επί των άκρωσιών της πατρίδος των, ήδύνασο άρά γε νά προέδῃς τό αἶσχος και τήν δυστυχίαν ύφ' ών σήμερον έμαράνθησαν αἱ χλοεραῖ πεδιάδες της 'Αττικής; Δέν είναι πλέον τριάκοντα τέταρτοι οί δεσμεύοντες τούς άπογόνους του Θρασυβούλου· ο έχστος των Μουσουλμάνων δύναται νά τούς μεταχειρισθῇ ως άνδράποδα. Τολμούν οϋτοι τοϋλάχιστον νά άντιστιωθούν; Ούχι! άρκοϋνται νά εκτοξεύωσιν άνωφελῇ άράν κατὰ της πληττούσης αϋτοϋς χειρός· δοϋλοι τρέμοντες εκ της κοιτίδος άχρι του τάφου, εις άνάξιοι πλέον νά καλῶνται άνθρωποι.

»Τό πᾶν παρήλλαξεν έν αϋτοῖς, πρεκτός των χαρκτηρῶν του προσώπου. Τίς δύναται νά ίδῃ τό πῦρ τό άπαστράπτον έν τοῖς όφθαλμοῖς των, και νά μὴ

ΙΑΚΩΒΑΤΙΔΗΣ
ΔΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΕΛΦΙΝΩΝ

υπολάβη ότι η καρδιά των φλέγεται έτι, ώ 'Ελευθερία, εκ της αιωνίας φλογός σου; Πικρά άπάτη! Ουδέν ήττον υπάρχει τίς ό δνειροπολών ότι ή ώρα δεν άπέχει πολύ καθ' ήν θέλουν δυνηθή νά αποβλέψουν εις την κληρονομίαν των πατέρων των περιμένουν οί άτρόμητοι, ξένην τινά άρωγήν, επικαλούνται τά ευρωπαϊκά όπλα, και δεν άποτολμούν νά έγείρουν την όφρυν κατά του έχθρου και νά έξοβελίσουν εκ του πίνακος των δούλων λαών τό ήττησμένον αύτών όνομα.

Ω! ύμεις οί έχοντες κληρονομίαν άλύσεων, άγνοείτε τό λοιπόν ότι ό θέλων νά έλευθερωθή δέον αύτός ούτος νά διαρρήξη τά δεσμά του, και ότι μόνος ό θραχίον του δύναται νά άπακτήση την έλευθερίαν του; Φρονείτε άρα γε ότι ή έλευθερία θέλει σās άποδοθή άπό τόν Γάλλον ή από τόν Μοσχοβίτην; έξέλεθετε της άπάτης· αύτοί δύνανται νά καταβάλουν τους ήμετέρους· δυνάσται· αλλά σείς δεν θέλετε πλέον άναζωπυρήσει τό ίερόν πυρ επί του βωμού της πατρίδος. Σκιαί των Ειλότων! χερήτε διά την έξαχρείωσιν των τυράννων σας. Ω 'Ελλάς! δεν θέλεις ιδεί λοιπόν περκατουμένας τάς συμφοράς σου· αί εύκαιρές ήμέραι σου δεν ύπάρχουν πλέον, και τό ένειδός σου, Κύριος οίδε πότε θέλει έξαλειφθή».

(μετάφρασις Δ. Σ. Α.)

NEON EAP.

(Εκ των Άσμάτων του Έρρίκου Έίβς).

Είς τάς πινακοθήκας των χρόνων της Πομπαιδού, φαίνεται ή εικών ίππότου, όστις έτοιμάζεται νά πορευθή εις τόν πόλεμον ώπισμένος από κεφαλής μέχρι ποδών, με τό δόρυ ανά χείρας και την άσπίδα επί του βραχίονος.

Κρόφιοι έρωτες έλκύοντες αύτόν, τῷ υποκλέπτουσι την άσπίδα και τό δόρυ, και τόν δεσμεύουσι δι' άνθίνων άλύσεων, μεθ' όλας τάς άντιστάσεις και τους γογγυσμούς του.

Ούτω κήγώ παλαίω πρὸς τερπνά κωλύματα, άμφιρρεπής μεταξὺ χαρῆς και λύπης, ένῷ έτεροι πορεύονται νά πολεμήσωσιν ύπέρ της έλευθερίας.

Καθήμενος υπό τι δένδρον, λευκόν εκ της χιόνος, ακούεις άπωθεν τόν άνεμον βιαίως πνέοντα, και εις τά ύψη των ούρανών βλέπεις τά νέφη κεκαλυμμένα δι' όμιχλώδους όθόνης.

Λυπείσαι διότι τό δάσος και τά όρη είναι τοσούτον φαλακρά και άπεξηραμμένα· ό χειρὼν είναι περι σέ και ή καρδιά σου μένει ψυχρά και άνάλγητος!

Αίφνης πίπτουσιν επί της κεφαλῆς σου λευκαί νιφάδες, και άγνακτείς ότι τό δένδρον έσεισεν επί σέ τήν χιονώδη κόνιν του.

Πάραυτα όμως διορῶς μετά περιχαροῦς εκστάσεως, ότι

δεν είναι αύτη χιονώδης κόνις, αλλά τά εύώδη άνθη του έκρος σέ περιβάλλουσι και σέ ένοχλοῦσι.

Όποία γοητεία εις τόν θελκτικόν τοῦτον νιφετόν! Ό χειμών μεταβάλλεται εις Μάιον, ή χιὼν εις έαρινά άνθη, και ή καρδιά σου αύθις έρῶ.

Είς τό δάσος, τό πᾶν άνθαλλει και χλοάζει, κατεχόμενον υπό συγκινήσεως πρθενικῆς χαρῆς. Ό φωτοβόλος ήλιος, φαίνεται λέγων έξ ούρανού· άνέον έαρ, έσο εύλογημένον!

Ω άνθών! σέ ακούω άδουσιν μελωδικούς φθόγους μετά θρηνηδῶν στόνων, οίτινες άποχάνουσιν εύάρεστοι, και όλον τό ἄσμα σου είναι έρως.

Όποσα παραμυθητικά βλέμματα εκτοξεύουσιν οί ωραίοι όφθαλμοί έαρινῆς νυκτός! "Αν ό έρως σέ κατέβηκεν, ούτος θέλει σέ άνεγείρει.

Επί της χλοερᾶς φιλόρυξ· έσταται και μέλπει ή έπίχαρις Φιλομήλα. Έφ' όσον τό ἄσμα της εισδύει έν τῇ ψυχῇ μου, επί τοσούτον αισθάνομαι αύτην εύρυνομένην.

Άγαπῶ άνθος τι, άλλ' άγνώω ποῖον· έντεῦθεν ή όδύνη μου. Έρεινῶν όλους τοὺς κάλυκας ζητῶ νά εύρω έντός αὐτῶν καρδίαν.

Τά άνθη αναδίδουσι τό ἄρωμά των περι τό λυκόφως, ή δέ άνθὼν τερετίζει. Ζητῶ καρδίαν τινά, τοσούτον άγνήν ως την έμήν, και τοσούτον περιπαθῶς έρώσαν!

Η άνθὼν εκπεμπει τό ἄσμα της, και αίσθάνομαι την ήδεϊαν αὐτοῦ μελωδίαν. Άμφότεροι, οίμοι! είμεθα λίαν περιαλγείς και άνήσυχοι.

Ό Μάιος ήγγικε· τά φυτά και τά δένδρα άνθοῦσιν, εις δέ τό κυανόν του ούρανού, φαίνονται έρυθρά νέφη. Αί άνθόνες μέλπουσιν επί του φυλλώματος των δένδρων τά λευκόμαλλα άρνίς σκιρτῶσιν έν τῷ μέσῳ των πρασίνων και άπαλῶν θάμνων του τριφύλλου.

Άλλ' έγώ, δεν δύναμαι οὔτε νά ψάλω, οὔτε νά σκιρτήσω. Καθήμενος επί της χλόης, ακροάζομαι σύγχρονον ήχον άπωτάτων κωδωνίων και δνειροπολῶ . . . οὐκ οίδά τι . . .

Ήρέμα ακούω έν τῇ καρδίᾳ μου την προανάκρουσιν χαρποπαῖς μελωδίας. Άντήχησον μικρόν έαρινόν ἄσμα, και πέταξον μέχρι των άπειρῶν διαστάσεων.

Υπαγε μέχρι του τόπου, ένθα τά ωραιότερα άνθη βλαστάνουσιν. Αν ήδης ρόδον τι, ειπέ αύτῷ ότι τῷ προσφέρω τάς διακεί· προσρήσεις μου.

Η χουράλλ·ς έράττει του ρόδου και ίπταται μυριάκις περι αύτό. Άλλά τό ρόδον τίπος έράται; Έπεθύμου νά μάθω . . .

ΕΥΦΥΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ.

Η μελαγχολία είναι της ευφυΐας ή πηγή. Τά λαμπρότερα φιλολογικά έργα, υπήρξαν των βαθέων άλγυδών τέκνα. Τό ύφος του συγγραφέως οὐδέποτε είναι τόσῳ ίσχυρόν, εἰμῇ όταν ή θλίψη, δανειζή εις αύτό τά μελανά χρώματά της. "Όπόταν—λεγει ή κυρία Στάρελ,—όπόταν θελήσῃ τις νά ζωγραφίσῃ την ανθρώπινον φύσιν κατά τα πάθη αυτής και τοὺς μυχίους κλονισμούς, όρσείλει νά έχῃ ψυχὴν ήν αἱ θύελλαι συνετάρκῃ· ξαν και εκλυθάνισαν, πλὴν επί της όποίας ό οὐρανό·ς κατήλθεν, όπως έπαγγέλλῃ την εἰρήνην».

Ό ευφυής άνήρ, διακρίνεται έν τῇ βαθείᾳ αὐτοῦ μελαγχολία, καθοράται ότι είναι τεθλιμμένος, ότι έσωτερικόν πυρ τόν καταβιβάζωσκει, ότι ή θεά του κόσμου και των ανθρώπων θλίβει και στενοχωρεῖ την καρδίαν του.

Αἱ συχναί ταλαιπωρίαί και άγωνιώδεις σκέψεις, εξήγειραν τόν νοῦν του Άλκιγέρη, υπέστη δέ τάς εξορίας, τάς κακουχίας και την άγωνομοσύνην της πατρίδος του· έφαντάσθη τάς φλόγας και τοὺς κύκλους του άδου, διέχυσε δέ την ψυχὴν του εις στίχους φλογώδεις. Ό Δίτλητον, μελανὸν πέπλον τῇ λύρᾳ του έπέριψε και τοὺς μελαγχολικότερους έξέπεμψεν ήχους. Τοῦ Έρβεῦ και Γιούγ τό δαιμόνιον υπό ήλαμπάδος καταφωτίζεται επικήδειον. Ό Γουλιέλμος Σπένσερ, δάκρυα άλγους διέχυσε κατά τό θλιβερόν έτος των συμφορῶν του· ύμνησε τὸν θάνατον, τά δέ ἄσματά του διαμένουσιν άθάνατα. Τό λαμπρότερον της Έρρικιάδος ἄσμα, τό μόνον όπερ ό ποιητής δεν έπεδιώρθωσεν, οὔτε μετέλλαξε, συνέθεσεν έντός των τοίχων της Βαστίλης. Ό Κάμοενς συνέλαβε και συνεπλήρωσε την Λουσιάδα του εις τά δεσμωντήρια της Άλγανμανζίλλης και επί του θυελλώδους σκοπέλου του Μακάο. Τό δρμέφυτον άναζωπουροῦται εις τά πικρά κύματα της άτυχίας· ή άγχίνοια είναι άστραπή εκλάμπουσα έν τῷ μέσῳ των τρικυμιῶν.

Θύματα περιφανῆ της δυστυχίας! απόδοτε τῷ Θεῷ εύχαριστίαν διά τάς συμφοράς του βίου, τάς κατατρυχούσας ύμᾶς· άνευ τούτων δεν θά έγγνωρίζατε τό κράτος της ψυχῆς σας και την λαμπρότητα της διανοίας σας.

(εκ του Ιταλικού)

Α. Δ. Μ.

Η αξία των τελευταίων πολέμων υπολογίζεται ως εξής· Κριμαϊκός (1852) λίρ στερ. 340,000,000, Ιταλικός (1859) 60,000,000, Αμερικανικός έμφ. των Βορείων 940,000,000, Αμερικανικός έμφ. των Νοτίων 460,000,000, Σχλέσβιχ·Όλοσταιν 7,000,000, Αύστρο-ρωσικός (1866) 66,000,000, Μεξικανός· Μαροκινός, Παραγουάνος 40,000,000. Τό όλον λίρας 1,913,000,000 !!!

Μήπως της άδούτης άνθόνος; Μήπως του σιωπηλοῦ άστρου της νυκτός; Οὐκ οἶδα. Έγώ δέ, άγαπῶ σās όλα, ρόδον, χουταλίδα, ήλιακὴν άκτίνα, άστρον της νυκτός και άνθόνα! . . .

Τά δένδρα άντηχοῦσι και αἱ φωλαὶ άδουσι. Τίς ό ήγέτης της δασώδους ταύτης συναυλίας;

Ό σχοινίων μετά των φαιῶν πτερύγων του, ό προσηλὼν τά έρατεινά όμματά του επί της προσφιλοῦς αὐτῷ συντρόφου; Η ό πελκργός, τό έμφρον τοῦτο πτηνόν, όστις άδιαλείπτως κροτεῖ τὸν μακρὸν πόδα του, ως εάν διπύθινε μόνος όλον τὸν όμιλον των μουσικῶν; Όχι· έν τῇ καρδίᾳ μου οὔτος έδρεῖται, ακούω πόσον καλῶς κρούει τὸν ρυθμόν, και φρονῶ ότι καλεῖται Έρως.

Έν άρχῇ ήρχισε τό ἄσμα ή άνθὼν. Ένόσω δέ έψαλλεν, ή χλόη, τά έκ και τά λευκάνθεμα, ήνοιγοντο υπό τά βήματά μου.

Κεντήσασα διά του ράμφους τό στήθος της, τό έρυθρόν αἶμα έρρευσε, και εκ του αἵματος προέκυψε περικλής ροδωνιά. Επί της ροδωνίας ταύτης άπνυθύνοντο οί έμμελεῖς στόνοι της.

Τό εκ των πληγῶν της άνθόνος εκρεῦσαν αἶμα, έδυσώπησε πάντα τά άλλα πτηνά. Όταν δέ αύτη πύσθη ποτὲ την μολπὴν της, τετέλεσται περι ήμῶν και ολοκλήρου του δάσους».

Ούτω λαλεῖ πρὸς τοὺς νεοσοῦς του τό γηραιόν στρουθίον, κεκρυμμένον επί τινος δρυός. Τό θῆλυ αὐτοῦ, σκιρτᾷ διά του περιθόλου, ένθα είναι καλῶς έμφωλευμένον. Χωρίς δέ οὐδόλως νά κινῆται, έπωάζει τά όά του, ως άγαθή γυνή και καλή οίκονόμος. Τό άρρεν στρουθίον, έπωφελοῦμενον εκ της σχολῆς του, παρέχει έν τῷ μεταξὺ θρησκευτικὴν διδασκαλίαν εις τά νεογνά του . . .

Εκ των εκπνοῶν του έκρος, άνέκυψαν όλα τά άνθη έμπλεα χαρίτων. Αν ή καρδιά μου δεν προσέξῃ, θά άπεβῇ αύθις έρώσα! . . .

Άλλά ποῖον των άνθῶν θά με συλλάβῃ έν τῇ παγίδι του!

Αἱ άνθόνες με τέρπουσι διά των κελυθμάτων των, παραινῶσαί με νά δυσπιστῶ περι των ἔων, τοσούτων δειλῶν και σεμνῶν.

Τά δεινά με θλίβουσιν· οἱ κώδωνες ήχοῦσι θρηνοῦντες την θνήσκουσαν ήμέραν. Έγείνα παράφρων . . . Τό έαρ και δύο ευειδέις όφθαλμοί συνώμωσαν εναντίον μου. Οὔτοι παρασύρουσι την καρδίαν μου εις νέαν άφροσύνην. Νομίζω, ότι τά ρόδα και αἱ άνθόνες συνηπαίρσθησαν εις την συνώμωσιν ταύτην.

(τό τέλος εις τό επόμενον)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΘΔΣΜΗ.

* * * Πρὸς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, τοὺς ἔχοντας ἀμετάβλητον ἀπόφασιν νὰ θύσωσιν τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας θὰ εἴπω· «Μὴ περιμένετε παρὰ τῶν ἀνθρώπων παρηγορίαν τινά. Ἄν ἐν μέρει διαφωνήτε πρὸς αὐτοὺς, θὰ σὰς εἴπωσιν ἄφρονα ἢ ὑποκριτὴν, ἀγνωμονοῦντες διὰ τὸ καλὸν ὑπερ ἐπράττειν ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὸ ποθοῦμενον· θὰ σὰς ἀφῆσωσιν ἐν τῇ ἀνάγκῃ, εἰς τὸν κίνδυνον θὰ σὰς ἐγκαταλείψωσι, θὰ διεγείρῳσιν ἐναντίον σας τὴν ὀργὴν καὶ ὑποψίας, θὰ σὰς ἀντιτάξωσιν τὴν καταλαλιάν, θὰ σὰς συκοφαντήσωσιν. Ἀλλ' ὑμεῖς, διὰ ταῦτα πάντα, μὴ καταληφθῆτε οὔτε ἀπὸ θαυμασμοῦ, οὔτε ἀπὸ ὀργῆς, οὔτε ἀπὸ ὑπερβάλλουσιν λύπης. Μεγίστη ἀμοιβὴ δι' ὑμᾶς θὰ ᾖ ἡ ἀγάπη τῶν καλῶν, ἡ ἐλπίς τοῦ τελεσθησομένου καλοῦ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τοῦ προχθέντος, τὸ θέλημα τῆς φύσεως, ἥτις ἐρωτύλως θεωρεῖ ὑμᾶς καὶ ἐνισχύει ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὠριότης τῆς ἀσπίλου πτωχείας σας καὶ αἱ ἀδιάλειπται ἐμπνεύσεις τῆς μυστηριώδους λύπης σας.» (Θωμάσας.)

* * * Ἡ πρὸς τὰ παίγνια τῆς κερδοσκοπίας μεγάλη ροπή τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κακὴ καὶ τι πάθος, ἐμποιοῦν ἐξάψεις καὶ περισπασμούς· εἶνε δὲ ἄπορον πῶς τὸ πάθος τοῦτο κυριεύει καὶ τοὺς ὑγιεῖς τὰς φρένας· ἐνθ' τὸ νὰ καταστήσῃ τις τὴν ζωὴν του καθήμενος περὶ πρασίην τράπεζαν καὶ μεταλάσῃ τεμάχιον βεβαυμένου χάρτου διὰ τὰ οὐτιδανὰ χρήματα, εἶνε μᾶλλον ἴδιον φρενοβλαβῶν ἢ παλιμπαίδων. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἱππεύς τις ἐπὶ ξυλίνου ἱππου, ἐφ' οὗ μετ' ὅλων τῶν προσπαθειῶν του, οὐδὲ σπιθαμὴν προχωρεῖ, εἶνε εἶδος νοεροῦ κλισιακωτοῦ τροχοῦ, ἐφ' οὗ διηνεκῶς ἀνέρπει, ἀλλ' οὐδὲ γραμμὴν ἀνυψοῦται. (Οὐάλτερ Σκῶττ.)

* * * Ἡ ζηλοτυπία παραβιάζει τὰ συμβόλαια, διαμελίζει τὰς κοινωνίας, διαρρηγνύει τὸν γάμον, προδίδει τὸν πλησίον καὶ τὸν φίλον, ἀδιαλείπτως δὲ ἡ ἐργάζεται ἢ σχεδιάζει τὸ κακόν. Ἀρχὴ αὐτῆς· εἶνε τὸ ἐνυπάρχον τῇ διανοίᾳ ἐγκλημα, ὅπερ, ἀντανεκλοῦν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἡμῶν, περιστᾷ τὰς ἰδίας ἡμῶν κακίας καὶ πάθη. * * *

* * * Ὁ ἔρωσ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος εἶνε ὡς ὁ ἀδάμας ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Εὐρίσκει τις ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ, τὸν θάνατον καὶ τὸ φῶς (Charls Nodier)

* * * Γυνὴ δι' ὅλων τῶν θελγῆτρων κεκοσμημένη εἶνε τὸ τρομερώτατον ὄν ἐν τῇ δημιουργίᾳ. (Γολδομύθ)

* * * Φρόνιμος εἶνε οὐχὶ ὁ μηδέποτε σφάλων, ἀλλ' ὁ μὴ ἐπαναλαμβάνων τὸ σφάλμα. * * *

Ὅτε Φριδερίκος ὁ Μέγας εἶδεν εἰς τινὰ μάχην τὸν ἀναιδῆ αὐτοῦ πίπτοντα, ἕνεκα θανατηφόρου προσβολῆς τοῦ ἱππου, ὑπολαβὼν δὲ καὶ τὸν ἀναβάτην πληγωθέντα, ἀνέκραξε χωρὶς νὰ σταματήσῃ·

—Ὁ πρίγκιψ τῆς Πρωσίας ἐφρονέθη, ἀναζητήσας τὸ σάγμα καὶ τὸν χαλινόν!!

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Ἐλλάδα μου, πατρίδα μου,
ὦ τάφε τῶν γονῶν μου!
Ὡ καλὴ γῆ, ποῦ ἔγυθηκα
πρῶτὴ φορὰ τὸν ἥλιο,
κ' εἶδα τ' ἀστέρι τῆς νυκτός,
καὶ τὴν γλυκεῖα σελήνην,
καὶ ἄκουσα τὰ λαλοῦμενα
ἐς τὸ ἥσυχο ἀκρογιάλι
κ' εἶδα κοράσια νὰ πηδοῦν
καὶ νέας παντρεμέναις,
καὶ τὸ φεγγάρι τὰ ξανθὰ
μαλλιά τους νὰ φωτίζῃ.
Τὰ παλληκάρια μὲ φωνὴν
ἀκούμεν κ' ὠραία
ἠχολογοῦσαν τοῦ ἔρωτος
ἢ τῆς αὐγῆς τὰ νάλλη,
ἢ τὸν Μισοῦλη τραγουδοῦν
ἢ τῶν Ψαρρῶν τοὺς νέους
ποῦ καλοῦν, θάφτουν τὸν ἔχθρὸν
ἐς τὴν ὥρα ποῦ δειπνοῦσε.

Καλὴ πατρίδα μου, ἄκουσε
νεώτατο τραγοῦδι.
Ὡσάν παρθένα λυγρὴν,
ἐς τῆς νεότητος τὸ λουλούδι,
ποῦ ἔχει τραγοῦδι καὶ χαράς,
ποῦ ἔχει ὁρσάτα χεῖλην,
τέτοιαις λογῆς· Ἐλλάδα μου,
ἡ εὐμορφία σου φέγγει,
γιατί σ' ἐφίλησε καλὸς
κ' ἀνδρειωμένος νέος...
Τὸ πρόσωπό σου ἀνάδοσε
τὴν πρώτην κοκκινιάδα,
ὡς εἴν' τοῦ ροῖδου τὰ κλωνιά,
ἢ ῥοδοῖς τὰ ἄνθη,
ποῦ σ' τὰ γλυκοχαράγματα
ἀνοίγουν τὸ κλαδί τους,
κ' ἀπ' τὴν πολλὴν τους εὐωδίαν
ποῦ καλοῦν, θάφτουν τὸν ἔχθρὸν
ἐς τὴν ὥρα ποῦ δειπνοῦσε.

Γ. ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ.

ΕΠΙ Τῷ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤῷ ΘΑΝΑΤῷ

τοῦ ὀκταετοῦς

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ε. ΚΟΝΔΑΡΗ.

Μέσα στοῦ κόσμου τ' ὁμορφὸ περίφανο περὶβάλλει
Πῶς λυπημένη στέκεσαι ὠραία ροδοῖά μου;
Πῶς ἔχεις τὰ φύλλα σου; τὰ ῥόδα σου ποῦ τὰ ἔχεις;
Τί ἔκαμες τὴν εὐμορφίαν ποῦ στολιζόσουν πρώτα;
Μὴν ἔσκυψες γὰρ νὰ λουστῇς στὸ κρύο ποταμάκι
Καὶ ἡῦρες στρεμμένο τὸ νερό; ἢ ἔχασες τὸ ἀγάπη;
Τὸ σύντροφό ποῦ ἐρχόντανε, εἰς τὰ χλωρὰ κλαρὰ σου
Καὶ σ' ἤφρανε καθημερινὰ μὲ τὸ κελάρημά του;

Βαθὰ τὸ μεσονύχτιο κρυφὰ ν' ἀνθολογίσῃ
Μαῦρος ἐμπῆκε θεριστὴς καὶ στάθηκε ὁμπρὸς μου.
Βλέπει τὸ ῥόδο νὰ κρατῷ σφιγτὰ στὴν ἀγκαλιά μου.
Τὸ ῥόδο ποῦ μοῦ ἔδωκε τὴ νεότητά καὶ τὸ φῶς μου.
Λεπιδὶ βγάινει κοφτερό, τὸ χέρι τοῦ ἀπλώνει
Καὶ μὲ φωνὴν ποῦ τρώμαζε καὶ οὐρανὸ καὶ ἔδα,
«Ἐλα, τοῦ λέει, τρυφερό, λουλούδι μου, μ' ἐμένα,
» Σὺ δὲν ἐπλάστης γὰρ νὰ ζῇς ἐδῶ ποῦ βασιλεύει
» Ἡ λύπη καὶ ἡ συρροή γὰρ ἄλλαις χαράς ἐπλάστης...
» Γὰρ κύτταξε κατάντικρυ, ἐκεῖ ψηλὰ πῶς στέκουν
» Τόσα ἀγγελούδια ὀλόχαρὰ νὰ σὲ δεχτοῦν σιμά τους·
» Κύτταξε πῶς κρυφομιλοῦν... τὰ χέρια τους ἀπλώνουν...
» Πυκνὴ ἐδῶ ἡ καταχνιά ἐκεῖ δὲν εἶν' σκοτάδι.
» Ἐλα μ' ἐμὲ μὴ σκιάζεις, τὰ φύλλα ρίψε κάτω,
» Τὴ μυρουδιά σου δώσε μου στοῦ Ἀπλάστου τὸ θρόνο
» Νὰ ἀναιθάσω γρήγορα, καὶ ἐκεῖ πάντα θὰ μένει
» Θυμίζμα αἰώνιο... »

Στὰ στήθει τοῦ τὸ θάνει

Σὰν ἀστράπη πετάχτηκε καὶ ἐχάθη· ἀπ' ἐμπρὸς μου.

Ὁ θάνατος εἶναι πικρὸς, χρυσάει· ἔχει ἐλπίδες
Ποῦ κἀννοῦν τὸν ὕπνον τοῦ εὐχάριστο ταξιδίου.

Ἐν Λευκάδι, 1877.

ΣΠ. Ι. ΚΑΡΙΝΤΑΒΑΣ

Ὁ ἐν Ὀμβορόγῳ ἐπιφανὴς γλωσσολόγος Αὐγουστός, Βόλτε, πρῶτον ἐν Βερολίῳ καθηγητὴς τῆς ρωσικῆς γλώσσης ἐν τῇ βασιλικῇ στρατιωτικῇ Ἀκαδημίᾳ, τὰ νῦν δὲ τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ταῖς Μούσαις συνομιλῶν ἐν τῇ ἀποχωρήσει του, ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ περὶ τῆς μελέτης τῶν νεωτέρων γλωσσῶν βραχεῖαν καὶ περισπούδαστον διατριβὴν, περιέχουσαν εὐμενεστάτας ἐκφράσεις περὶ Ἑλλήνων. Ὁρῶμενος ὁ διάσημος καθηγητὴς ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀποκρούει πᾶσαν λέξιν βάρβαρον καὶ θνητὴν, ζητεῖ δὲ νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἑαυτὸν πρῶτον ἢ πράγμα ὅμοιον ὑπεμφαίνον τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ἐπ' ἧς γίνεται παράδειγμα ὅσας ἐν ταῖς ἐφημερίαις Ἀθηνῶν εἶδον ἐρμηνείας τῆς λέξεως Torpedo, ταλανίζει τοὺς ἄλλους σοφοὺς Γερμανοὺς, οἵτινες παρὰ πάντα τὸν ἀναμφισβήτητον πλοῦτον καὶ τὸ εὐσύνθετον τῆς γλώσσης αὐτῶν, εἴτε ἐξ ἀπερισκεψίας, εἴτε ἐκ ρασιτώνης, πολιτογραφοῦσιν εἰς αὐτὴν ξένους ὄρους, θαυμάζων δὲ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀναστήσαν Ἐλλάδα, λέγει ὅτι καὶ πάλιν ὁ κόσμος δύναται νὰ μάθῃ τι παρ' αὐτῆς.

Ὁ κ. Σπυρίδων Τζανόγης ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν μικρῶν τινῶν ποιημάτων τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Λυκόφως» Συνιστῶμεν τὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ τοῖς φιλομούσις. Τιμὴ συνδρομῆς φράγ. 1.
Ὁ κ. Δημόκριτος ἀπέστειλεν ἡμῖν πρόγραμμα δι' οὗ προσκαλεῖ τοὺς πολίτας, ἵνα, ἥδη, ὅτε πρόκειται νὰ συνταχθῇ ὁριστικῶς ὁ ἐλλογικὸς κατάλογος, προσέλθωσι μέχρι τῆς 20 ἐνεστώτος ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Δημορχίας πρὸς ἐξακριβῶσιν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ καὶ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ

ἀδελφῶν κ. κ. Πομόνη.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἤρξαντο ὑπὸ αἰσίους οἰωνοῦς τῶν μαθημάτων αὐτῶν αἱ ἀνωτέρω ἡμέτεραι συμπολίτιδες. Πρὸς τὰς ἀζητιότους καὶ ἱκανὰς ταύτας διευθυντρίαις, ὀφείλεται μέγιστος ἔπαινος, διότι πρῶται αὐταὶ ἐφρόντισαν νὰ εἰσαγάγῳσιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν τὸ ἄριστον τῶν συστημάτων τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ παρθεναγωγείων καὶ νηπιαγωγείων, τὸ τοσοῦτους λαμπροὺς καρποὺς ἐπιφέρων.
Ἐνοῦντες τὴν φωνὴν ἡμῶν μετὰ τῆς ἐφημεριδογραφίας τῆς ἡμετέρας πατρίδος, προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, ἵνα ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ καταγράψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὸ ἀνωτέρω παρθεναγωγεῖον.

Α. ΣΟΤΟΒΙΚΗ Μοδίστα.

Ἡ ἀνωτέρω γνωστὴ κυρία διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἐργασίας της, εἰδοποιεῖ τὰς φιλοκάλους κυρίας καὶ πελάτιδας αὐτῆς, ὅτι ἐν τῷ καταστήματι της εὐρίσκονται διάφορα εἶδη τῆς ἐργασίας της εἰς πολὺ μετρίαν τιμάν. Αἱ προσερχόμεναι θὰ μείνωσιν εὐχарιστημέναι ὡς πρὸς τὴν κομψότητα τῆς ἐργασίας καὶ τὸ μετρίον τῆς τιμῆς.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν τὴν ρηθεῖσαν συμπολίτιδα ἡμῶν, διότι μόνον ἡ ἐργασία αὐτῆς εἶναι ἀρκούντα αὐτάς καὶ μεγάλην σὴν περιποιεῖ τιμὴν.

ΙΑΚΩΒΑΚΙΟΥ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΟΥ

Μηνιαῖος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Δήμου Ζακύνθου.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακύνθου ἀνέρχονται εἰς 20.050· ἐξ ὧν 10,310 ἄρρεν. καὶ 9,740 θήλ. Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχουσιν 17,505, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς παραδρείοις τοῦ δήμου.)

ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ.

	Νοέμβριος		Ὀκτώβριος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Ἐντερίτις . . .	1	1	3	4
Μαρasmus . . .	4	1	2	1
Ἀτελ. διὰ πλάσις . . .				4
Τραῦμα ἐκ καύματος		1	1	
Τυφοειδὴς πυρετός . . .			2	1
Ἵποτρ τῆς καρδίας . . .				4
Βρογχίτις . . .	1	4		4
Αἱματοδιάλυσις . . .				4
Ἐκλαμψία . . .	1			
Καρδιακὰ . . .	3	2		
Διάρροια . . .			4	2
Ἀτροφ. τῆς καρδίας . . .				4
Ἐρυσίπτελας . . .				4
Ἐγκεφαλικὰ . . .			1	
Φθίσις . . .	1			4
Ἀποπληξία . . .	1			3
Φημάτωσις πνεύμον.	3			
Μηνιγγίτις . . .	2			
Παραλυσία . . .	1			
Ἀτελ. Ἀνάπτυξις . . .	4	4		
Ἀδυναμ. πυρετός . . .	2			
Ἡπατίτις . . .				
Γῆρας . . .	1			
Καρκίνος τοῦ μαστοῦ.		1		
Διθίσις τῆς κύσεως . . .	4			
Ἀπός. τοῦ λαίμου . . .		4		
Ἐν ὅλῳ	20	42	9	24

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

	Νοέμβριος		Ὀκτώβριος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Ἄρρενα γνήσια . . .		15		20
Θήλεα . . .		23		21
Ἄρρενα νόθα . . .		5		3
Θήλεα . . .		1		2
Ἐν ὅλῳ		44		46

ΓΑΜΟΙ

	Νοέμβριος		Ὀκτώβριος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Ἀγάμων μὲ ἀγάμους νέας . . .		9		10
» μὲ χήρας . . .		2		1
Χήρων μὲ . . .		2		—
» μὲ ἀγάμους νέας . . .		2		4
Ἐν ὅλῳ		15		15

Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων τοῦ τελωνείου Ζακύνθου

	Νοέμβριος		Ὀκτώβριος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Εἰσαγωγή δρ. . .	52, 374	19	29,930	97
Ἐξαγωγή . . .	83, 167	12	184,874	72

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικόν καὶ πᾶσαν ἡμερίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες ὁκτῶ συνδρομητάς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικόν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ τοῦ αὐτοῦ ὀφείλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ἢ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ..... δρχ. **6** | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ...δρχ. **8** | ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ...φράγκ. **8**

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς κορίννης κειμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ Ἐπτάνησος, παρὰ τῇ τῇ πλατείᾳ Ἀναλήψεως.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνῃ, τυπογράφῳ, — Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκῃ. — Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δημ. Ἀθηναίῳ. — Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλῃ. — Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμινώνδᾳ Ἀννίνῳ. — Ἐν Λευκάδι παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματέλῳ. — Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτῳ Πάνῳ. — Ἐν Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαίτῃ. — Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἡμερ. «Εὐβοία». — Ἐν Καλαμάρις παρὰ τῷ κ. Α. Μπενῇ. — Ἐν Φιλιπποῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ. — Ἐν Λονδίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεών. — Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Ὑόρκ. — Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Παλιαστᾷ. — Ἐν Πόρτ — Σάιτ παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου. — Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτῃ. — Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρῳ. — Ἐν Ἰερραίᾳ παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ